

Lõuna Vaikse Ookeani Dvisjon

Lõuna Vaikse Ookeani Divisjoni kuuluvad: Austraalia, Uus-Meremaa, Paapua Uus-Guinea ja Vaikse ookeani saared: Cooki, Fidži, Prantsuse Polüneesia, Kiribati, Uus-Kaledoonia, Pitcairni, Samoa, Saalomoni, Tonga, Tuvalu ja Vanuatu saared. Sel kvartalil on tähelepanu keskmes Paapua Uus-Guinea ja Fidži saared.

Paapua Uus-Guinea

Paapua Uus-Guinea asub Uus-Guinea saare idapoolsel poolel ja paljudel seda ümbritsevatel saartel, kaasa arvatud Uus-Britannia, Uus-Iirimaa, ja Bouganville. Peasaare hõlmavad järske mäenõlvu katvad vihmametsad, mis moodustavad metsiku ja raskesti ligipääsetava maastiku. Paljud rannikualad on ääristatud soode ja troopiliste väänkasvudega. Uus-Guinea oli suuremas osas läbi uurimata veel 1930ndatel ja paljude kaugemate piirkondadeni ei olnud jõutud veel eelmise sajandi keskelgi. Mägise maastiku tõttu saab mõnedesse kaugematesse küladesse ainult jalgsi (see võib võtta mitmeid päevi) või väikese lennukiga, kasutades sillutamata maandumisriba.

Paljude kristlike organisatsioonide innukate evangeliseerimispüüdluste tõttu peab enamik Paapua Uus-Guinea elanike end kristlasteks, kuigi paljud, eriti raskesti ligipääsetavates mägipiirkondades, jäävad siiski oma traditsiooniliste religioonide juurde, kaasa arvatud animism, must maagia ja esivanemate kummardamine.

Viimase 40 aasta jooksul on evangeeliumitöö aluseks olnud lennuteenistusprogramm, mis kindlustab koguduse töölistel vajaliku transpordiga Paapua Uus-Guinea kaugematesse piirkondadesse. Lennuteenistus on abiks ka meditsiinitöötajatele ja õpetajatele ning haiged või raskesti vigastatud saavad lennutranspordi kasutades haiglasse minutite, mitte päevadega. Kuid adventlennuteenitusel (*Adventist Aviation Service*) on ainult üks päevinäinud lennuk ja kui see läheb plaanijärgsesse hooldusse või erakorralisse remonti, ei ole kogudusel kaugematesse kohtadesse jõudmiseks muud vahendit kui oma jalad.

Lõuna Vaikse Ookeani Divisjon on võtnud eesmärgiks muretseda tööks Paapua Uus-Guineas uue lennuki, kuid ilma abita ei saa nad kokku üle miljoni dollari suurust summat. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab muretseda lennuki, et jätkata Paapua Uus-Guinea elanike seas elutähtsat lennumisjoni tööd.

Fidži

Fidži saared asuvad Vaikse ookeani lõunaosa saarte keskel. Pealinnas Suvas asuvad paljud rahvusvahelised kõrgkoolid, nende seas ülikool, tehnikakool ja meditsiini- ja õpilaskool. Need koolid meelitavad Vaikse ookeani lõunapiirkonna targimaid õpilasi.

Neis koolides õpib umbes 500 adventisti. Nad on tulnud valmistuma juhtivateks ametiteks oma riikides. Kuid ülikoolide lähedal ei ole adventkirikut, pole kohta, kus need noored saaksid koos käia ja oma sõpru kaasa tuua, olla osaduses või õppida meeldivas keskkonnas. Lähimasse kirikusse, kus inglise keelt räägitakse, tuleb sõita mitme bussiga, kuid paljud õpilastel ei ole sõitmiseks raha. Varem sai kogudus kasutada ülikooli saali, kuid üliõpilaste arvu suurenedes vajab ülikool kõiki suuremaid saale laupäevahommikusteks loenguteks. Nii ei olegi adventitudengitel

jumalateenistuseks kohta. Mõnede jaoks on kiriku leidmine seotud nii suurte probleemidega, et nad loobuvad.

Neid vajadusi silmas pidades on Fidži kogudus eraldanud raha selliste ruumide ostmiseks või ehitamiseks, mis võiksid olla nii evangeelseks keskuseks kui ka üliõpilaste kogunemiskohaks. Osa meie kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab realiseerida seda plaani kirikust ja evangeelsest keskusest.

Ülesanded

Suurem osa Lõuna Vaikse Ookeani Divisjoni adventistidest elavad Vaikse ookeani lõunaosa saartel. Kui piirkonna suurimad rahalised vahendid on Austraalias ja Uus-Meremaal, kus on suhteliselt vähe adventiste. (Lõuna Vaikse ookeani divisjoni üldine suhe on üks adventist 85 elaniku kohta; Austraalias on üks adventist 388 elaniku kohta.) See asetab suhteliselt väikese usklite hulga õlule tohutusuure rahalise koorma.

Paapua Uus-Guinea kogudus kasvab jätkuvalt, kuid usklikel on vaja pidevat hoolitsust. Ent pastoritel ja piiblitöölistel on hooldada palju kogudusi ning neil on päris raske jõuda kaugematesse piirkondadesse. Kõige väärtuslikum vahend koguduste hooldamiseks on adventlennuteenistus (*Adventist Aviation Service*), koguduse oma lennuteenistuse programm. Kuid hetkel on lennuteenistusel kasutada ainult üks vana lennuk. Uus lennuk aitaks kogudusel teenida oma liikmeid kaugemates ja raskesti ligipääsetavates piirkondades kogu riigis.

Fidži on saareriik, mis asub Vaikse ookeani lõunaosa saarte keskel. Pealinnas Suvas on palju kõrgkooli – ülikool, meditsiinikool, tehnikakool ja teised, mis teenindavad kogu Vaikse ookeani lõunapiirkonda. Siia on tervest Vaikse ookeani lõunapiirkonnast tulnud õppima umbes 500 adventisti. Nad on oma riikide tulevased juhtivad ametnikud.

Kuid neil adventistidel ei ole Fidžil õppimise ajal oma kirikut. Noorte grupp killustub ilma kindla kooskäimise kohata ning paljud pettuvad ja loobuvad üldse kirikus käimisest.

Võimalused

Meie annetused selle kvartali kolmeteistkümnendal hingamispäeval toetavad järgmisi projekte:

- lennuk kogudusetöö jaoks Paapua Uus-Guineas
- kirik-üliõpilaskeskus üliõpilaste jaoks Suvas Fidžil.

Edaspidised kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektid

Neljandal kvartalil keskendume Ida Kesk-Aafrika Divisjonile. Kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektideks on Kongo Demokraatliku Vabariigi kaguosas asuva Songa adventhaigla sünnitus- ja kirurgiaosakond ning uus uniooni misjonikeskus Kirde-Kongos, klassiruumid Etioopa adventkeskkoolile, tervisekeskus Bugema ülikoolile ja kirurgiaosakond Kendu adventhaiglale Keenias.

2007. aasta esimesel kvartalil on projektid Euro-Aafrika Divisjonist.

Lisainfot käsitletava piirkonna riikide kohta võite saada kohalikust raamatukogust, elektroonilisest entsüklopeediast või internetist. Infot võib saada ka saatkondadest ja reisibüroodest.

Teatmeteos "*The Seventh-day Adventist Encyclopedia*" (saadaval raamatuna ja CD-ROMil) sisaldab üksikasjalikumalt informatsiooni koguduse töö ajaloo kohta Paapua Uus-Guineas ja Fidžil.

Annetuste plaan aitab liikmetel koondada tähelepanu maailmamisjonile ja soodustab heldemat annetamist. Paluge oma hingamispäevakooli nõukogul teha iga kvartali jaoks annetuste plaan; seejärel kandke iganädalane summa plaani sisse. Tehke suur ühemootorilise lennuki kontuur (või kasutage mudellennukit) ja värvige seda vastavalt annetuste laekumisele.

Meenutage koguduseliikmetele, et kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus on eriline võimalus toetada misjonitööd kogu maailmas ja eriti Vaikse ookeani lõunaosas. Kolmeteistkümnendal hingamispäeval lugege võimalusel annetus üle enne hingamispäevakooli lõppu ja kirjutage lõppsumma tahvlile. Annetajatel on huvitav kohe tulemust näha. Kohene tagasiside innustab liikmeid ustavalt annetama.

Teadmiseks annetajatele

Kolm aastat tagasi olid kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetused määratud 26 palvela ehitamiseks Paapua-Uus-Guineas. Värskeim aruanne nende projektide kohta on veebilehel www.adventistmission.org.

8. juuli 2006
Fidži

Õnneotsingud

Peta Marley

Õnn võib olla tabamatu, kuid Jumal suudab seda meile anda.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel naisterahval ette kanda.]

Ma kasvasin kaheksalapselises perekonnas Fidžil. Vanemad valitsesid meie üle viha ja karjumisega, mis ajas mulle hirmujudinad peale. Me kas tülitsetime pidevalt või nutsime.

Ma ei teadnud, mis on armastus, kuid ma teadsin, et meie peres seda ei ole. Vahel arvasin ma, et elu ei ole elamist väärt. Kaheteistaastaselt püüdsin end karbitäie valuvaigistite sissesöömisega tappa. Kuid surma asemel sain tugeva peavalu.

Mul läks koolis halvasti, mul ei olnud sõpru ja kodune elu oli õnetu. 16aastaselt püüdsin uuesti end tappa, kuid see ebaõnnestus jällegi. Tundus, et mul ei õnnestu miski.

Uut moodi armastus

Pärast keskkooli lõpetamist leidsin töö. Varsti kohtusin ma imetoreda mehega. Colin oli lahke, mõistev ja kannatlik. Kui ma sain vihaseks ja karjusin, nagu ma olin harjunud, kuulas ta vaikselt. Kui ma loopisin teda asjadega, siis põikas ta lihtsalt kõrvale ja andis mulle võimaluse maha rahuneda. Ma imestasin sageli, mis pani teda minuga nii käituma.

Colin ei saanud aru, miks ma niimoodi käitusin. Mulle ei meeldinud selline teguviis, kuid ma ei tundnud viha väljavalamiseks ühtki teist moodust. Nii oli mu perekond käitunud. Kuidagi õnnestus Colinil minu puudustest mööda vaadata ja minu jaoks lootust näha. Me abiellusime ja peagi saime väikese tütre.

Ma soovisin, et meie pere oleks teistsugune kui see, kus ma ise kasvasin. Ma ei tahtnud, et mu tütar peaks tundma samasugust kurbust. Kuid tihtipeale kuulsin ma end Colini peale karjumas ning ma karjusin isegi oma tütre peale! Ma nägin, kuidas ta hirmust kõssi tõmbus, nagu minagi olin teinud, kui mu isa karjus, ja ma tahtsin nutta. Aga kui viha tuli äkki mulle peale, kaotasin ma kontrolli ja minust sai hoopis teine inimene – ma muutusin oma vanemate sarnaseks.

Ma vihkasin end, kui see nii juhtus. Ma olin arvanud, et kui ma saan oma perest eemale, saan ma õnnelikuks; ma olen siis lahke ja kannatlik ning naeratan. Kuid nüüd oli mul imetore abikaasa ja armas tütar. Meie elu peaks olema ideaalne. Miks ma siis ei suutnud neid kohelda armastuse ja austusega, nagu nad ära teeninud olid? Miks ma ei suutnud õnnelik olla? Vahel ma kartsin, et kaotan inimesed, kes on mulle maailmas kõige kallimad. Kui need mõtted mind valdasid, langesin ma sügavasse depressiooni. Ma otsustasin rohkem püüda parem olla. Kuid siis juhtus see jälle.

Ringist välja

Ma teadsin, et mul tuleb midagi ette võtta, et murda läbi sellest viha ringist, kus ma lõksus olin. Aga kuidas? Iga ebaõnnestumine tuletas mulle meelde, et mul ei ole endal muutuseks jõudu.

Siis nägin ma telerist mingisuguste vaimulike koosolekute reklaami. Seitsmenda päeva adventistide pastor pidas minu kodulinna kultuurikeskuses koosolekuid. Mind

ei olnud religioon kunagi varem huvitanud, kuid uudishimust otsustasin koosolekutele minna. Keegi ei kutsunud mind; ma läksin, sest ma olin tüdinud senisest elust.

Esimesest õhtust alates kuulasin ma hoolikalt. Ma tegin märkmeid ja kirjutasin üles kõik Piibli kirjakohtad, mida pastor nimetas, ning lugesin need kodus üle. Ma ootasin igaõhtuseid koosolekuid.

Ma sain teada paljut, millest ma varem kuulnud polnud. Lapsena olin ma mõnesid piiblisalme kuulnud, kuid nüüd õppisin üha uusi salme ja uusi tõdesid, millest mul varem aimugi polnud. Esimest korda elus sai Jumal minu jaoks tõelisuseks. Ma hakkasin mõistma, et Tema tahab olla minu sõber, käia minu kõrval ja aidata mul oma nõrkustest võitu saada.

Ma ei olnud kunagi mõelnud, et Jumal võiks mind armastada või tahta olla minu sõber. Kui ma mõistsin, et Ta ootab minu armastust ja sõprust, siis ma nutsin. Ma hakkasin palvetama, paludes Jumalal minu lähedal olla ja aidata mul Teda paremini tundma õppida.

Kui Jumal täitis mu elu armastuse, rõõmu ja rahuga, oli viha kadunud. Ma teadsin, et Püha Vaim töötab minus. Ma tundsin muutust. Ka teised inimesed hakkasid seda märkama – eriti mu abikaasa. Ühel päeval ütles ta: “Ma ei ole kunagi osanud ette kujutada, et sa oled nii kannatlik, nagu sa oled viimastel nädalatel olnud.”

Ma naeratasin. “See ei ole mina, Colin,” ütlesin ma. “See on Jumal.”

Elu muutub

Ühel päeval, kui Colin helistas mulle, et küsida, mida poest vaja on, lugesin ma talle ette terve nimekirja, kuid ei maininud sigarette. Ma suitsetasin juba kümme aastat ühe paki sigarette päevas ja kui ma sigarette ei nimetanud, küsis Colin, kas ma kavatsen suitsetamise maha jätta.

“Nojah, mida selletaolist,” põiklesin ma. Ma tõesti tahtsin suitsetamist maha jätta. Aga mis siis, kui sellest ei tule midagi välja? Ma ei tahtnud anda Colinile valelootust.

Kuid sel päeval olin ma ilma sigarettideta. Siis järgmise ja veel järgmise päeva. Ma palvetasin tõsiselt ja sellest oli kasu. Ma tundsin uut jõudu ja tahet suitsetamisest loobuda.

Ka teised asjad minu elus muutusid. Ma käisin tavaliselt palju oma sõbrannadega väljas. Aga nüüd, kui ma suitsetamise ja joomise maha jätsin, veedan ma üha vähem aega nendega ja rohkem aega oma tütreaga. Varem ma vihkasin kõndimist, kuid nüüd hakkas see mulle meeldima. Ma hakkasin jalutamas käima varahommikuti, kui ma saan rahus mõelda.

Viimaks ometi rahu

Pärast aastatepikkust pettumust ja otsimist, pärast enesetapukatseid, olin lõpuks leidnud tee õnne ja rahu juurde. Ma mõistsin, kui kasutu on püüda end ise õnnelikuks teha. Ma ei suudaks ise seda kunagi, kuid Jumala abiga sain ma lahkemaks ja kannatlikumaks ning eluga rahulolevamaks. Mul on siiski tagasilööke, ma karjun ikka veel vahel oma mehe või tütre peale, kuid need juhtumid on jäänud järjest harvemaks. Ja mis peamine, ma tunnen sügavat sisemist rahu ja tõelist õnne.

Jumala armastus minu vastu voogab minu üle. Hiljuti ristiti mind adventkogudusse. Ma on ikka veel laps Jeesuses, kuid ma soovin väga suureks kasvada. Mul on teine lapsepõlv – seekord armastuse ja rõõmuga täidetud. Ning Jumala abiga võin ma näidata Jeesust oma mehele ja tütrele.

Ma tänan Jumalat selle eest, et Ta oli olemas siis, kui mul Teda vaja oli. Tema juhatas mind neile adventistide evangeelsetele koosolekutele, mis muutsid mu elu.

Teie misjoniannetused aitasid tasuda nende evangeelsete koosolekute kulud ja teostasid muutuse minu elus. Tänan teid!

Peta Marley elab koos oma mehe ja tütreaga Suvas Fidžil.

15. juuli 2006
Fidži

Teeskleja

Jutustanud Alex Wilson

Noormees saab teada, et Jumal on alati kohal, soovib ta seda või mitte.

“Palun, palun lubage mul minna,” palus Alex oma vanemaid. “Ma olen juba 16aastane – piisavalt vana töötamiseks. Pealegi olen ma koos Mike’i* ja tema perega. Nad on adventistid; ma ei sattu sekeldustesse.”

Mike ja Alex olid sõbrad. Mõlemad poisid käisid Fidži adventkirikus. Siis kutsus Mike Alexit seitsmeks kuuks teisele Fidži saarestiku saarele, kus nad saaksid töötada. Alex oli hea poiss, kuid ta tahtis kangesti mõneks kuuks vanematest eemale saada ja oma tiibade tugevust proovida. Lõpuks lubasid vanemad tal minna.

Seiklused ja äpardused

Vanematest eraldi elamine oli Alexi jaoks suur seiklus. Kaks sõpra töötasid kõvasti terve päeva, kuid õhtul jäid nad veel kauaks üles, rääkides ja maailma avastades. Nad avastasid asju, mida kristlased peaksid vältima. Nad kohtusid noormeestega, kes andsid neile õlut. Nende uued sõbrad olid enamjaolt neist vanemad ja mitmed neist olid seadusega pahuksis olnud. Poisid kuulasid ammuli sui, kui uued sõbrad oma saavutustest rääkisid. Peagi ühinesid Alex ja Mike nende hilisõhtuste tegemistega. Alex teadis, et see, mis nad teevad, on vale, ning ta püüdis uutest sõpradest eemale hoida, kuid kiusatus oli liiga suur. Lõpuks andis ta järele ja ühines nendega kõiges.

Kui Alex mitmed kuud hiljem koju tagasi tuli, olid tema vanemad šokeeritud. Alex kasutas vulgaarseid väljendeid ning haises tihtipeale tubaka ja alkoholi järele. Alex nägi vanemate silmis valu. Ta soovis neile heameelt valmistada ja püüdis elada nende reeglite järele, kuid tal oli tekkinud vajadus tubaka ja alkoholi järele ning ta hiilis sageli välja suitsetama või jooma.

Alex püüdis olla selline poiss, nagu vanemad temalt ootasid, kuid omandatud harjumustest vabanemine oli raskem, kui ta aimatagi oli osanud. Ta käis vanemate meelega kirikus, kuid ta süda ei olnud seal. Ta ei suutnud loobuda alkoholist ning jõi isegi avalikel üritustel, kus ka tema vanemad kohal olid. Vanemad olid oma pojas pettunud, kuid nad palvetasid ja ootasid kannatlikult, et Jumal aitab tal muutuda.

Püha Vaimu ligiolek

Mõnikord Alex tundis, et vanemad palvetavad ta pärast, kuid ta tõrjus need mõtted, kui otsis alkoholi ja marihuaanat, mis olid haaranud kontrolli tema elu üle.

Alex püüdis Jumalale selga keerata ning käskis isegi Pühal Vaimul end rahule jätta, kuid Püha Vaim ei lahkunud. Mõnikord Alex tundis, et Jumal räägib temaga

* nimi muudetud

ning ta tahtis murda end vabaks harjumuste ahelaist, mis teda kinni hoidsid, kuid ta ei teadnud, kuidas lahti saada ning ta ei olnud valmis Jumalalt abi paluma.

Ühel päeval tänaval kõndides nägi ta tänavanurgal plakatit kirjaga: “Sa ei saa tõele midagi teha. Sa ei saa seda peita; sa ei saa seda vangistada. Sa saad selle ainult vastu võtta.” Alex luges plakatit mitu korda. Ta mõistis, et Püha Vaim võitleb tema hinge eest. Kuid ta pani ikka veel vastu.

Siis toimusid mõned sündmused, mis panid Alexi mõistma, et Jumal ei olnud temast loobunud. Kui ta ühel päeva kõrgel redelil töötas, kaotas ta tasakaalu ja kukkus maha. Ta oleks pidanud olema raskesti vigastatud, kuid ta tõusis püsti ja kõndis minema.

Teine kord oli Alex peol joomas, kui puhkes tüli. Tülist tõusis suur kaklus ning mõned mehed astusid Alexi ja tema sõbra vastu. Kuigi Alex oli purjus, tundis ta, et siin võib tema elu lõppeda. Siis virutas keegi Alexile klaaspudeliga vastu pead. Alex tõstis käe enda kaitseks ning pudel, selle asemel et pead vigastada, purunes käe vastu. Siis läksid need mehed, kes kakluse olid alustanud, äkitselt, ilma mingi selgituseta minema. Alex komberdas välja ja leidis kodutee, teades kuidagi, et Jumal oli vahele astunud ja teda jälle päästnud.

Kord ostis Alex diilerilt marihuaanat. Millegipärast sai mees vihaseks ja hakkas Alexi peale karjuma. Alex keeras selja ja hakkas ära minema. Ta ei näinud, et mees vibutas tema suunas nuga. Keegi hõikas ja Alex pöördus ümber just siis, kui mees püüdis teda noaga torgata. Alex oleks võinud võtta noa ja torgata ründajat, kuid ta peatus, kui Püha Vaim sosistas: “*See on see, mida sa armastad ja nii mõjub see sulle.*”

Alex pööras ringi ja läks ära. Ta värises, kui mõistis, et oli vaevu surmast pääsenud. Ta läks koju palvetades: “*Jumal, kui see oli Sinu õpetus minule, palun näita mulle võimalus need asjad maha jätta ja vii mind sinna, kus Sa soovid, et ma oleksin.*”

Vabanemine

Alex tuletas meelde lapsena õpitud ning mõistis, kui kaugel oli ta sellest elust, mida Jumal ja tema pere talle soovisid. Ta teadis, et tal tuleb täiesti loobuda alkoholist, narkootikumidest ja tubakast – ja see tähendas sõpradest loobumist. Tal tuli anda oma elu ja sõltuvused Jumalale.

Alex palus Jumalalt abi ja Jumal aitas. Alexile pakuti tööd Fidži sisemaal, kaugel linnast ja endisest elust. Fidži mägedes leidis Alex aega mõelda ja palvetada. Mõned tema kaastöötajatest olid kristlased ning ta veetis tunde nendega vesteldes. Mehed aitasid tal toime tulla sõltuvustega ja jääda eemale sõpradest ja elust, mida ta oli kuus aastat elanud.

Kui Alex nüüd koju tagasi läks, olid vanemad rõõmsad muutuste üle tema elus. Mõne päeva pärast palusid vanemad Alexil viia oma noorem vend rajaleidjate laagrisse. Alex võttis venna ja jäi laagrisse hingamispäevasele jumalateenistusele. Alexit ümbritsesid noored, kes ülistasid Jumalat ning laulsid samu laule, mida Alex nooremana oli laulnud. Ta tundis, et Püha Vaim juhib teda sujuvalt tagasi Jumala perekonna juurde ning seekord ei osutanud Alex vastupanu.

Kui kogudus pidas Ilmutusraamatu seminari, oli Alex kohal. Ta käis ka ühel teisel seminaril ja siis evangeelsetel koosolekutel. Alex tundis end jälle kirikus nagu kodus. Järgmiste evangeelsete koosolekute ajal pühendas Alex om elu Jumalale. Ei mingit kiriku mängimist ega teesklemist enam. Seekord oli kõik tõeline. Alex sõlmis avalikult Jumalaga lepingu ja sai uuesti ristitud.

Nüüd räägib Alex kõigile noortele oma kogemustest, hoiatades neid saatana seatud lõksude eest uurida järele maailma kiusatusi. Alex meenutab noortele, et Jumal ei lase neid võitluseta minema, kuid ainult nemad ise saavad otsustada oma igaviku üle.

Alex on tänulik, et kui ta viimaks kuulas Jumala Vaimu häält, olid koguduseliikmed valmis teda tagasi Jumala juurde aitama. Meie misjoniannetused võimaldavad jõuda paljude teisteni, olenemata sellest, kus nad elavad.

Alex Wilson tunnistab oma usust Suvas Fidžil.

22. juuli 2006

Fidži

Timoci pikk teekond

Timoci Sarosaro ja Asaeli Vosavakadua

Üksik adventpere kauges külas võtab ette pikema tee, et saada adventharidust.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel varateismelisel poisil ette kanda.]

Minu nimi on Timoci. Minu pere elab kauges Fidži mägedes. Meie küla jääb miilide kaugusele lähimast maanteest, mis vonkleb rannatasandikult üle küngaste, läbi kiirevooluliste jõgede metsikutesse mägedesse, mis moodustavad Fidži südame. Siin elavad inimesed on põllupidajad. Me kasvatame tarot, maniokki, köögivilju ja mitmesuguseid puuvilju, nagu banaane, apelsine, ananasse ja papaiasid.

Tee lõpus seisavad kaks korralikku küla. Enamik nende elanikest on seitsmenda päeva adventistid. Ainsal tasasel maatükil asub adventkool, kus ma õpin.

Ma ei ela siinsetes külates. Oma koju Nasavasse jõudmiseks tuleb mul ronida kuus või seitse tundi üle kolme mäeaheliku ning ületada 22 korda jõgesid ja ojasid.

Ka Nasava elanikud on põlluharijad. Kunagi olid paljud neist adventistid, kuid aastate jooksul mõned adventistid surid, teised kolisid linnadesse ja mõned ülejäänutest jätsid puu- ja köögiviljade kasvatamise ning hakkasid kasvatama *yangona*'t, taime, mille juur sisaldab sõltuvust tekitavat ainet nimega *kava-kava*. Kui see on tambitud ja veega segatud, on selle toime alkoholiga sarnane. *Kava-kava* eest saab palju raha, sellepärast meeldis külaelanikele seda kasvatada.

Aja jooksul jäi minu perekond ainukeseks, kes käis küla adventkirikus.

Igal reedel koristas ema punutud bambusseinte ja roostetanud plekk-katusega kirikut. Igal hingamispäeva hommikul tühistas isa vastu *lali*'it, trummi moodi kõlavat õõnsat puutüve, et kutsuda inimesi jumalateenistusele. Meie pere läks kirikusse, kuid keegi ei tulnud kaasa. Me laulsime ja palvetasime koos ning õppisime hingamispäevakooli õppetükke. Siis pidas isa jutluse. Kui me jumalateenistuse lõpetasime, kõndisime tagasi koju – üksi. Kord küsis mu õde, miks me kasutame vana kirikut, kui ainult meie pere käib kohal. Miks me ei võiks kodus jumalateenistust pidada? Isa selgitas, et kui me kirikus käime, tuletame sellega oma naabritele hingamispäeva meelde.

Pikk teekond

Vanemad otsustasid mind saata pigem seitsmetunnise tee kaugusele adventkooli kui meie küla riigikooli. Nad soovisid, et ma õpiksin rohkem Jumala kohta ja saaksin

olla koos teiste usklikega. Isa korraldas asjad nii, et ma sain nädala sees olla oma sugulaste juures. Pühapäeval rändasime isaga kooli ja reedel tulime tagasi.

Mulle meeldis kool ja ma sain seal palju uusi sõpru. Ja kui keegi lõi *lali*'t, kiirustasid peaaegu kõik külaelanikud kirikusse.

Varsti võisin üksi koolis käia. Isa tuli alati mulle poolele teele vastu ja nii sain ülejäänud tee hobuse seljas ratsutada.

Kui mu õde Meri sai nii vanaks, et koolis käia, kõndisime koos üle mägede. Mõne aasta pärast ühines meiega vend Seventhi. Me teadsime, millal tuli enne jõe ületamist oodata tulvavee taandumist, millised kivirahnud on lahtised ja millised väädid olid kinnihoidmiseks piisavalt tugevad. Et teekond meeldivam oleks, laulsime kooli ja koju minnes.

Külaline

Ühel päeval tuli selle linnakese pastor, kus ma koolis käisin, ja küsis, palju on meie kodukülas adventiste. Ma rääkisin talle, et ainult meie pere käib kirikus. “Ütle oma isale, et ma kavatsen teie külla tulla,” ütles pastor. Me olime nõus, teades, et isa on pastori külaskäigu üle väga õnnelik.

Pastor ei olnud nii hea ronija kui meie, seepärast võttis tal meie külla jõudmine kaua aega. Kui ta kohale jõudis, tutvustas isa teda minu vanaisale, kes on meie küla pealik, ja veel mõnede külaelanikele. Kui ta nägi kirikut, vaatas ta seda mõne hetke ja ütles siis: “Teil on uut kirikut vaja.”

Isa noogutas ja selgitas, et meil ei ole uue kiriku ehitamiseks raha. Isa rääkis pastorile endistest adventistidest, kes läksid kogudusest ära, et müüa *kava-kava*'t. Ta palus pastoril tulla külla evangeelseid koosolekuid pidama.

“Selleks on raha vaja,” ütles pastor. “Meil on vaja generaatorit audiosüsteemi jaoks, Piibleid, õppevihikuid osalejatele ja uut katust kirikule. Ma otsin vahendeid ja tulen tagasi, kui mul raha on,” ütles ta.

Evangeelsete koosolekute jaoks kõige vajaliku korraldamine võttis aega kaks aastat. Kuid ühel reede pärastlõunal saatis ta meiega isale sõnumi, milles seisis: “Pange end valmis. Ma tulen. Ma võtan kaasa mõned noored ja me ehitame uue kiriku.” Kas te suudate kujutleda, kui õnnelikud me olime neid uudiseid kuuldes?

Vana lammutamine

Kokkulepitud päeval ratsutas isa hobusega rada pidi mäest alla külast välja, et vabatahtlikega kokku saada. Ta teadis, et nad tassisid raskeid kandameid tsemendi, tööriistade ja varustusega kiriku ehitamiseks ja evangeelsete koosolekute pidamiseks. Talle järgnesid teised külaelanikud, et aidata koormaid kanda. Olid nad alles väsinud, kui nad külla jõudsid!

Järgmisel päeval lammutasid vabatahtlikud vana kiriku, et teha ruumi uuele. Kuigi vana kirik oli lagunenu, oli mul kurb selle lammutamist näha. Minu vanaisa, küla pealik, kutsus külaelanikke appi kirikut ehitama ja nad tulid. Nad kaevasid vundamendikraavi, segasid tsementi ja saagisid puitmaterjali.

Pärast pikki tööpäevi käisid vabatahtlikud külaelanikel külas ja kutsusid neid evangeelsetele koosolekutele, mis pidid peagi algama. Kõik võtsid vabatahtlikud lahkelt vastu, sest külalisi käis harva.

Mina, mu vend ja õde läksime nädalaks kooli, kuid nädalalõpul tõttasime üle mägede ja jõe, tahtes väga saada koju ja näha kiriku ehituse edenemist. Kolme nädalaga oli kirik valmis. Viie nädala jooksul peetud koosolekute käigus andsid 30 inimest oma südame Jeesusele ja palusid ristimist. Minu vanaema ja vanaisa olid nende hulgas. Me olime väga rõõmsad!

Muutunud küla

Meie küla muutub. Paljud, kes varem müüsid *kava-kava*'t, kasvatavad nüüd jälle köögivilju. Ja kui isa hingamispäeva hommikul *lali*'t tühjastab, tuleb uude kirikusse palju inimesi. Ja kui me pühapäeva hommikul kooli läheme, tulevad meiega kaasa veel neli last.

Teie misjoniannetused andsid meile vahendeid meie külas evangeelsete koosolekute pidamiseks ja uue kiriku ehitamise materjalide jaoks. Tänu teile on meil Nasavas, Fidži südames asuvas külas, aktiivne kogudus.

*Timoci Sarosaro ja tema pere elavad Nasavas Fidžil.
Asaeli Vosavakadua on pastoriks Fidži mägede Nomosi piirkonnas,
kuhu kuulub ka Nasava.*

29. juuli 2006

Fidži

Rändav kogudus

Griffith Harrison

Kas kogudus jääb püsima, kui selle liikmeskond vahetub iga viie aasta tagant ja kogudusel ei ole kohta, mida omaks nimetada?

[Paluge see mina-vormis lugu ühel noormehel ette kanda.]

Ma kasvasin üle adventperes. Minu vanemate pühendumus Jumalale oli nii suur, et nad saatsin mind adventkooli. Kui ma ei saanud enam raha õppemaksu tasumiseks, teadsin, et neil on tõsised rahalised raskused. Üle kõige soovisin ma teenida Jumalat arstina, aga kuidas ma saaksin seda, kui ma ei saa keskkooli lõpetada?

Palve ja töö

Kooliskäimine sai minu peamiseks palveteemaks. Üheteistkümnendas klassis töötasin ma kuni 12 tundi päevas, et õppemaksu tasuda. Ma sorteerisin dokumente, töötasin aedades ja tegin kõike, mida sain, et teenida raha. Mõnikord oli mul korraga kolm või neli tööd käsil, kuid ikkagi oli mul raske. Õpetajad aitasid mul tööd leida ning koolivaheaegadel jäin kooli, et töötada täistööajaga.

Jõuluvaheajal üheteistkümnenda ja kaheteistkümnenda klassi vahel olin ma tõeliselt üksik. Teised õpilased läksid koju, kuid mina pidin jääma töötama, kui tahtsin haridusteed jätkata. Ma mõtlesin oma perele kodus. Nad on praegu koos, aga mind ei ole seal.

Üks õpetaja võttis mind vaheajaks enda juurde, et saaksin täistööajaga töötada. Ma töötasin kõvasti kogu vaheaja, aga kui ma oma säästud üle lugesin, oli mul ainult 100 dollarit, millest ei piisanud isegi kooli astumisest.

Ma läksin oma ühiselamutuppa ja viskusin voodile. Pisarad voolasid üle mu põskede, kui kuulsin teisi tudengeid lõbusalt vesteldes vaheajalt tagasi tulemas. Neil on piisavalt raha õppemaksu maksmiseks, kuid minul polnud midagi.

Ma võpatasin koputuse peale. Ma ei tahtnud ust avada, sest mu silmad olid nutmisest punased, seepärast jäin paigale. Siis kuulsin oma õpetaja häält. "Griffith," ütles ta, "ma tean, et sa oled seal. Tee uks lahti. Mul on sulle midagi näidata." Ma

avasin ukse ja õpetajal oli käes kiri, kus oli öeldud, et keegi maksab sel aastal minu eest õppemaksu. Kui imeline!

Minu meeleheitelised muutused rõõmupisarateks. Mul on rohkem aega õppimiseks ja ma saan paremaid hindeid, sest ma ei pea enam iga päev nii pikalt töötama.

Adventkoolis käimine tähendas pidevalt rahalisi raskusi, kuid ma tean, et kui ma oleksin käinud tavalises keskkoolis, ei oleks ma saanud vaimulikku juhust ja toetust, mida vajasin.

Püüeldes unistuse täitumise poole

Ma sain stipendiumi õppimiseks Vaikse Ookeani Lõunaregiooni Ülikoolis (*University of South Pacific*). See ülikool on ilmalik asutus ja üsnagi erinev kristlikust koolist, kus ma enne käisin. Mitmed adventistidest üliõpilased ühinesid ülikoolilinnakus gruppidesse, et üksteist julgustada ja toetada. Me reserveerisime endale loengusaali hingamispäevasteks jumalateenistusteks ning organiseerisime need ise, sest meil ei olnud sel ajal pastorit. Me oleme kordamööda hingamispäevakooli õpetajad, juhime noorteprogramme ja jutlustame jumalateenistustel. Kui meile pastor tuleb, lükkame oma programmi lihtsalt järgmisele nädalale.

Suurem osa meie jumalateenistustel käivatest tudengitest õpivad Vaikse Ookeani Lõunaregiooni Ülikoolis, kuid on ka üliõpilasi teistest piirkonna koolidest. Nii on regulaarselt koos käiv grupp päris suur – umbes 300 inimest. Kuid me oleme mitteametlik grupp ja inimestel on kerge hingamispäevastelt jumalateenistustelt eemale jääda, ilma et keegi sellest teaks.

Tavaliselt ei ole meil hingamispäevaseks jumalateenistuseks saali saamisega raskusi, kui me reserveerime ruumi piisavalt vara. Kuid 2002. aastal hakkasid probleemid saaliga, kus olime aastaid koos käinud. Me läksime saali ja leidsime, et seal toimub tund või eksam. Kui me läksime kantseleisse, kus korraldati saalide kasutamist, saime teada, et kool on laiendanud kaugõppe programme ning paljud üliõpilased tulevad ülikooli laupäevasteks tundideks.

Rändav kogudus

Me jätkasime loengusaali reserveerimist koguduse jaoks nädala sees, kuid me hakkasime seda reedeti üle kontrollima. Siiski leidsime mõnikord hingamispäeva hommikul oma ruumi hõivatud olevat. Kui see juhtub, ei ole meil kerge leida nii suurele grupile piisavalt avarat ruumi. Seepärast tuleb meil kokku saada väikestes gruppides, kus iganes me saame – aias, kellegi korteris, ükskõik kus me ruumi leiame. Meist on saanud paigast paika rändav kogudus. See on raske, sest üliõpilastel ei ole raha bussiga teise kirikusse sõitmiseks.

Meil on vaja jumalateenistusteks kohta, mis asuks koolile nii lähedal, et sinna saaks jalgsi minna.

Pärast nelja aastat saalist saali käimist oleme ikka veel rändav kogudus. Meil tuleb meili teel teatada kõigile, kus konkreetsel nädalal koosolekuid peetakse. Asja teeb veel hullemaks see, et kool on vaheaegadel suletud. Meil ei ole raha, et igaks nädalaks saali üürida. Oma ruumide mitteomamine tõstatab teisi probleeme peale selle, et meil ei ole kohta, kus hingamispäeva hommikul jumalateenistusi pidada. Meil oli tavaks panna ülikoolilinnakusse teateid, mis kutsusid üliõpilasi meie koosolekutele. Kuid nüüd, ilma kindla kooskäimiskohata ei saa me sõpru kutsuda. Lisaks püüame korraldada üritusi, kuhu võiksid tulla need, kes võib-olla ei taha kirikus käia. Meil on spordipäevad, tervituspeod ja teised üritused, mis hõlmavad paljusid inimesi, kes ei käi igal nädalal kirikus.

Me teame, kui kerge on kaotada kolledži ajal vaimulikkust ning me soovime olla teistele toeks. Meie kultuuris lähevad inimesed, kel on probleeme, pealiku või pastori juurde. Seega on oluline, et üliõpilastel oleks koht, kuhu nad võivad oma probleemidest rääkima tulla.

On kurb, kuid paljud adventistidest üliõpilased on kolledži ajal kirikus käimise maha jätnud. Kui meil oleks kindel koht, kus pidada jumalateenistusi ja olla osaduses, oleks see probleem kaugelt väiksem kui praegu. Meil on vaja kohta, kus me saaksime igal nädalal koos jumalateenistusi pidada, kohta, kuhu me saaksime tulla ja rääkida, mängida, õppida ja koos Jumalat ülistada. Siis on üliõpilastel vaimulik kodu. Selline üliõpilaskeskus meelitaks teistest uskudest tudengeid ja neid, kel pole veel mingit usku. Kui üks meie mitmetest kultuurigruppidest korraldab hingamispäevase programmi, saame kutsuda teisi samast kultuurist ja nad tulevad.

Koht meie jaoks

Me palvetame, et Jumal aitaks muretseda meie jaoks koha, kodukiriku ja evangeelse keskuse, kus me saaksime jumalateenistusi pidada, teistele tunnistada ja jõuda üliõpilasteni, kes meie piirkonnas ülikoolides käivad. Need üliõpilased esindavad paljusid riike kogu Vaikse ookeani lõunapiirkonnas.

Griffith Harrison on Vanuatust.

Ta õpib Fidži meditsiinikoolis üldmeditsiini magistrikursusel.

5. august 2006

Fidži

Vaidlustest kooskõlani

Alita Byrd

See abielupaar vaidles religiooni üle, kuni Jumal näitas neile mõlemale teistsugust viisi Jumala mõistmiseks.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel paaril ette kanda.]

Ivy: Ma olen kogu aeg kristlane olnud, või vähemalt ma ütlesin, et olen. Kuid ma ei lugenud Piiblit ega käinud kirikus ning ma palvetasin harva. Minu mees John ei mõistnud seda.

John: Ma kasvasin üles perekonnas, kus võeti kristlust tõsiselt. Ma käisin igal nädalal kirikus ja soovisin, et mu naine tuleks minuga kaasa.

Ivy: Kui mu mees mind kutsus, läksin koos temaga kirikusse. Kuid mulle ei meeldinud rituaalid kirikus. Ma pidasin seda aja raiskamiseks ja ütlesin seda ka oma mehele. Lõpuks otsustasin, et ma ei lähe enam kirikusse. See vapustas Johni, kuid ma keeldusin kangekaelselt kirikusse minemast.

John: Ma arvasin, et meie kui abielupaar peaksime teenima Jumalat koos ja käima ka kirikus koos. Me vaidlesime selle üle ja mõnikord karjusime teineteise peale.

Ivy: Ühel pühapäeval aias töötades vaidlesime selle üle, kuidas oleks õige tomateid istutada. Meie vaidlusest sai tüli. See oli rumal tüli, kuid see ärritas mind.

John: Kui me tülitsesime, läks mööda minu nõbu. Ma läksin teda tervitama ja ta näitas mulle kutset mingisugustele vaimulikele koosolekutele. Ta küsis, kas mina ja Ivy tahaksime õhtul koosolekule minna. Ma ütlesin talle, et me pole huvitatud, sest teadsin, et Ivy ei tahtnud kirikusse koosolekule minna.

Ivy: Ma läksin just sisse, kui John ütles, et me ei tule koosolekule. Mul oli teistsugune tunne ja ma ütlesin, et me tuleme. Ma olin pisut uudishimulik. Pealegi, kuigi mulle ei meeldinud Johni kirik, ei tähendanud see, et mulle ei meeldinud ükski kirik.

John: Ma olin vapustatud, kui kuulsin Ivyt ütlemas, et me läheme. Ma ei suutnud uskuda, et ta on huvitatud. Ma noogutasin ainult nõusolekuks pead. Me tegime kõik korda ja sõitsime minu nõoga koos staadionile, kus koosolekuid peeti. Minu üllatuseks oli see rahvast täis. Seal oli peaaegu 2 000 inimest.

Ivy: Me leidsime tagareas kohad ja istusime kõnelejat kuulama.

John: Esimest korda elus kuulsin ma jutlust Taanieli ja Ilmutusraamatu teemal. Ma ei olnud sellist jutlust veel kunagi kuulnud. Ma olin liigutatud ja teadsin, et me kuuleme tõde.

Ivy: Jutlus oli tõepoolest võimas. Kuid see oli minu jaoks uus ja see ajas mind pisut segadusse. Kõneleja näitas tekstide illustreerimiseks pilte, kuid ikkagi ei suutnud ma kõike mõista. Näiteks rääkis ta kristlastest, kes peavad pühapäeva asemel laupäeva. Ma mõtlesin: *“Kui nad eksivad selle päeva suhtes, siis eksivad nad kindlasti ka teiste asjadega.”*

John: Ma teadsin, et tahan sellest õhtust alates käia igal koosolekul. Ma soovisin, et Ivy oleks koosolekute sama vaimustatud kui minagi ja ma püüdsin veenda teda koos koosolekutel käima ja võib-olla isegi koos selle kogudusega ühinema.

Ivy: John oli nii õnnelik ja innukas. Kuid ma olen kangekaelne naine. Ma ütlesin talle, et me peame ise leidma oma tee taevasse ning mul tuleb teha nüüd oma otsus Jumala suhtes. Ma ei tahtnud kiirustada millessegi, mida ma täielikult ei mõistnud. Ma ei kavatsenud järgida midagi sellepärast, et John seda käsib. Mul tuli teha oma otsus.

John: Viimaks veensin ma Ivyt koos endaga koosolekutel käima. Me läksime igal õhtul staadionile. Peagi olin ma veendunud, et see jutlustaja kuulutab tõde ja see kogudus on õige kogudus. Ma olin veendunud, et Jeesus tuleb varsti ning soovisin teha otsuse Jeesuse kasuks. Kuid ma tahtsin, et Ivy oleks minuga.

Ivy: Mul oli otsustamiseks rohkem aega vaja. Ma helistasin sõbratarile ja palusin tal meiega palvetama tulla. Põlvitasime kolmekesi ja palusime, et Jumal näitaks meile oma tahet. Kuid mul olid ikka veel kahtlused.

John: Ma muutusin kannatamatuks. Milliseid tõendeid tal veel vaja oli? Ma soovisin, et me annaksime koos oma elu Jumalale. Jeesus tuleb varsti ja meil pole aega raisata.

Ivy: Ma helistasin oma onule, kes on ühe teise koguduse liige, ja palusin tal meiega palvetama tulla. Tema ja ta pere tulid ja palvetasid meiega meie kodus. Tegelikult palvetasime me pool ööd. Minu onu palvetas, et Jumal ilmutaks mulle oma tahet.

Sel öösel, pärast palvetamist, nägin ma unes, et kaks inimest – üks mees ja mina – ronisime pikka redelit mööda taevasse. Redeli lõpus oli tohutusuur säravast kullast kroon. Mees jõudis üles enne mind ja sai krooni kätte. Siis ärkasin ma üles. Unenägu hakkas ununema, kuid mul oli selgelt meeles 27 astet ronimiseks. Ma mõtlesin, kas sellel numbril 27 on mingi tähendus.

Ma küsisin mõnedelt sõpradelt, keda olime koosolekutel kohanud, kas adventkirikus on numbril 27 mingi oluline tähendus. Üks sõpradest tõmbas riulist

raamatu ja ma nägin selle pealkirja “*The 27 Fundamental Beliefs of Seventh-day Adventists*” (“Seitsmenda päeva adventistide 27 põhiuskumust”). Ma lehitsesin raamatut ja nägin, et siin olid ära toodud kõik adventistide tähtsamad tõekspidamised.

John: Ivy soovitas meil osta kaks raamatut – siis saaksime seda aeglaselt ja hoolikalt uurida.

Ivy: Lugesdes hakkasin ma adventkoguduse õpetustest paremini aru saama. Ma veendusin, et see on Jumala tõde. Ma tundsin, et Jumal töötab minu südames, sest viimaks ometi suutsin ma uskuda.

John: Me hakkasime koos adventkirikus käima. Ma olin nii õnnelik, et me suundusime koos taeva poole. Meid ristiti mõned kuud hiljem ja praegu me palvetame koos, uurime koos Piiblit ja ülistame koos Jumalat.

Ivy: Ma ei olnud kunagi mõistnud, et kirik võib olla nii huvitav ja rahuldustpakkuv. Me ei vaidle enam religiooni üle. Meie usk on tugev. Ma usun, et Jumal tõi meid adventkogudusse ja me ei lahku kunagi kogudusest, mille Jumal meie jaoks valis.

*Ivy Pagolu töötab Vaikse Ookeani Lõunaregiooni Ülikoolis
kaugõppe ja osakoormusega õppekava koostajana Fidžil.
Alita Byrd on toimetaja, kes elab Lõuna-Aafrikas Pretorias.*

12. august 2006

Fidži

Jumala eest peites

Tabua Tuima

Noormees, kes püüdis aastaid kirikut vältida, sai teada, et ta ei saa Jumala eest põgeneda.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel noormehel ette kanda.]

Ma olin peitusemängus väga osav. Mõnikord peitsin end voodi alla. Teine kord väljas põõsastesse. Vahel peitsin end kappi. Ükskõik kuhu, peaasi, et pääseda pühapäeva hommikul kirikusse minemisest. Ma kasvasin üles ühel Fidži saarestiku väikesel saarel, kuhu jõudsid protestantlikud misjonärid kõigepealt. Kõik saareelanikud kuuluvad sellesse kirikusse ja religioon on saanud osaks kultuurist. Sealsed inimesed peavad kirikust lahkumist ketserlusest hullemaks. Kuid see ei takistanud mind soovimast jumalateenistustelt puududa.

Ma uskusin seda, mida kirikus õpetati, kuid mulle ei meeldinud, et mind sunniti koosolekutel käima. Seepärast lootsin ma kodusaarelt Fidži saarestiku peasaarele riiklikku internaatkooli minnes, et sunnitud jumalateenistustel on lõpp. Kuid ma eksisin. Kooli reeglid käskisid meil igal pühapäeval kirikusse minna. Ma mässasin ja tegin mida iganes, et kirikut vältida.

Mõnikord mind tabati kirikust puudumiselt ja ma sain karistada. Siis jälgiti paar nädalat hoolikalt, et ma ikka kindlasti kirikus käiksin.

Elu muutvad matused

Keskooli lõpetades tundsin ma end lõpuks ometi religioossetest reeglitest vabana. Kahe aasta pärast abiellusin ma kena tüdrukuga, kes oli adventist. Kuid ta ei

võtnud oma usku eriti tõsiselt ja pärast abiellumist jättis ta kirikus käimise. Salajas olin ma rõõmus, sest ma ei tahtnud jälle sattuda religiooni köidikutesse.

Siis tuli päev, mil mu elu muutus igaveseks. Minu naise vanaisa suri. Ta oli pühendunud adventkristlane ja tema matused peegeldasid seda. Matused oli läbinisti vaimulikud ning kohaletulnud rääkisid temaga taevas kohtumisest.

See oli esimene kord, kui olin adventkirikus. Ma istusin oma naise ja tema vanematega esimeses reas. Pastori kuulutus köitis mu tähelepanu. Ta luges Piiblist tekste, mida ma varem kuulnud polnud, näiteks selliseid: “Sest elavad teavad, et nad peavad surema, aga surnud ei tea enam midagi*” (Kog.9:5) ja “Mina olen ülestõusmine ja elu” (Joh.11:25).

Haua ääres luges pastor töotuse, mis mind sügavalt liigutas. Ma ei teadnud, et see Piiblis olemas on. “Sest Issand ise tuleb sõjahüüu, peaingli hääle ja Jumala pasuna saatel alla taevast ning esmalt tõusevad üles surnud, kes on läinud magama Kristuses, pärast kistakse meid, kes me oleme üle jäänud elama, ühtviisi koos nendega pilvedes üles õhku Issandale vastu, ja nõnda me saame alati olla koos Issandaga” (1.Tess.4:16).

Need sõnad vapustasid mind tugevalt. Ma ütlesin oma naisele, et olen liigutatud, ja tema oli üllatunud. Ta ei olnud kunagi näinud, et ma oleksin usust huvitatud. Ma ei öelnud talle, kuid mulle avaldas sügavat muljet see, kui hästi need adventistid Piiblit tunnevad.

Uus haridus

Kahe kuu pärast pidas kogudus, kes oli minu naise vanaisa matused korraldanud, evangeelsete koosolekute seeria “Noorte hääl” (“*Voice of Youth*”). Keegi kutsus mu naist ja tema omakorda kutsus mind. Ta ei olnud juba kaua aega kirikus käinud, seepärast läksime koos koosolekutele.

Mulle avaldas muljet, kui lahked ja sõbralikud inimesed seal olid. Nad panid mind tundma nii, nagu ma oleks oodatud. Kui pastor kõnelema tõusis, tundsin ära, et see oli sama mees, kes oli matustel jutlustanud. Ma nõjatusin ettepoole, et iga tema sõna kinni püüda. Ma olin valmis vaimulikuks pidusöögiks ja pastor ei vedanud mind alt.

Kolme nädala jooksul käisime kõigil koosolekutel. Ma soovisin väga iga õhtul kuulust kuulda. See üllatas mu naist. Kuid ta oli rõõmus, et minu suhtumine religiooni muutub. Tema piiblitundmine kasvas koos minu omaga. Ta nägi vanu tõesid uuesti läbi minu silmade ning Jumal tõmbas meid mõlemat endale lähemale.

Ma hakkasin tundma end perekonna osana. Ma andsin oma elu Jeesusele ja valmistusin ristimiseks.

Rasked valikud

Teekonnal sellesse punkti olin jätnud maha mitmeid halbu harjumusi, millest oli vaja lahti saada. Ma teadsin, et suitsetamisest loobumine ei saa olema kerge võitlus. Ma olin varem püüdnud suitsetamist maha jätta, kuid edutult. Ma viskasin oma sigaretid minema. Ma tundsin end mõne päeva kehvasti, kuid jõin palju vett ja närisin kiusatusega võitlemiseks närimiskummi. Peagi ei tekitanud sigarettide lõhn minus soovi sigarettide järele. Jumal võttis minu sõltuvuse ära.

Kui ma otsustasin adventkogudusega ühineda, tuli mul silmitsi seista teistegi probleemidega. Minu suures perekonnas, kus ma olin üles kasvanud, kuulusid kõik ühte kirikusse. Oli raske neile selgitada, et lähen kirikust ära teise. Minu onu, sealne pastor, esitas mulle uue usuga seoses väljakutse.

* kõik Piibli tekstid võrguväljaandest www.piibel.net

Mina vastasin oma väljakutsega. “Kui sa suudad Piiblist tõestada, et pühapäev on Jumala hingamispäev ja et ristimist tuleb teostada pigem piserdamise kui vette kastmisega, siis ma mõtlen ümber,” lubasin talle. “Seni olen ma adventist.”

Minu onu andis mulle pika selgituse laste piserdamisega ristimise ja pühapäeva pühitsemise kohta. Ma ütlesin talle, et tema seletus on hea, kuid mitte Piibli alusel. Ma ei võta vastu midagi mittepiibellikku. Viimaks ta nõustus, et ei leia Piiblist tõendid ei pühapäeva pühitsemise ega laste ristimise kohta.

Tagasi kooli

Ühel päeval esitas minu pastor, kes on ühtlasi ka minu õpetaja, mulle uue väljakutse. Kas ma oleksin nõus õppima teoloogiat ja valmistuma jutlustajana teenimiseks? See oli raske otsus. Mul oli riigiasutuses hea töökoht, kus maksti piisavalt head palka, et ma sain toetada oma vanemaid ning ka oma naist ja lapsi. Kuid peale selle küsimuse pärast palvetamist otsustasin ma, et Jumal kutsub mind Teda jutlustajana teenima. Ma teadsin, et ma ei saa Jumala eest põgeneda, ning selleks ajaks ma enam ei tahtnudki.

Ma astusin Fultoni kolledžisse, taskurahaks 12 dollarit. Kuid ma ei suutnud töötada nii palju, et maksta oma õppemaksu ja pidada oma peret ülal. 18 kuud püüdsin säästa raha, kuid ei suutnud õppemaksu jaoks piisavalt koguda. Viimaks saatis Jumal ühe vanema abielupaari mind rahaliselt toetama. Rahaga, mida nad maksid minu õppemaksuks, ja rahaga, mida õhtuti ja nädalavahetusel töötades teenisin, suutsin ma end ja oma pere ära toita.

Jumal oli juhtinud iga mu sammu. Seejärel on mu ema ja õde minu eeskuju järginud ja ka adventkogusega ühinenud. Ma palvetan, et kogu minu ülejäänud pere tuleks peidust välja ja järgiks Jumala päikesepaistel radad.

Jumal kasutas matuseid, noorte evangeelseid koosolekuid ja pereliikmete palveid, et mind peidust välja, oma säravasse valgusesse, tõugata. Täna teid teie misjoniannetuste eest, mis aitasid sellel teekonnal tõelisuseks saada.

Tabua Tuima on pastor Tamavua inglise keelt kõnelejate adventkoguduses Suva linnas Fidži saartel.

19. august 2006

Paapua-Uus-Guinea

Palvesõdurid

Akaropa Sabumei ja Solomon Koko

Kaks alandlikku mägilast avastavad eestpalve õnnistuse.

[Paluge see mina-vormis lugu kahel mehel ette kanda. Kui võimalik, pange välja Paapua-Uus-Guinea kaart, kus on tähistatud Goroka.]

Solomon: Mina olen Solomon. Ma olin sõltumatu koguduse pastor Paapua Uus-Guinea mägedes [näidake kaardil]. Kuid mul oli probleeme alkoholiga ning ma tulin tihti purjus olekus kirikusse. Ma teadsin, et vajan abi, seepärast jätsin ma jutlustajaameti ja ühinesin kogudusega, kes keelas alkoholi tarbimise. Ma saavutasin võidu alkoholi üle, kuid mina ja mu pere ei tundnud end selles kirikus hästi. Ma hakkasin otsima kirikut, kus me oleksime teretulnud ja kus meisse hästi suhtutakse.

Ühel päeval märkas, et minu kodu lähedal peab seitsmenda päeva adventistide kogudus evangeelseid koosolekuid. Ma tundsin ühte adventistist meest Akaropat, siirast kristlast, kes oli lahke ja sõbralik. Ma otsustasin minna evangeelsetele koosolekutele ja järele vaadata, kas see kirik on teistsugune neist, kus olin käinud.

Akaropa: Mina ja Solomon kohtusime vahel tänaval ja vestlesime, kuid meie sõprus oli pealiskaudne. Ma teadsin, et ta on teise kiriku pastor ega soovinud tema usku sekkuda. Sellepärast ei kutsunud ma teda oma kirikusse.

Ma olin rõõmus, nähes Solomoni meie koguduse evangeelsetel koosolekutel käimas. Ma tervitasin teda ja kutsusin ka tema peret kaasa. Teised koguduseliikmed tervitasid teda samuti.

Solomon: Inimeste südamlikkuse tõttu evangeelsetel koosolekutel soovisin ma tagasi tulla kuulama, mida kogudus õpetab. Järgmisel õhtul tulid mu naine ja lapsed kaasa ning ülejäänud evangeelsetel koosolekutel käisime koos.

Kui pastor palus ristimisklassiga ühineda soovijatel kokku jääda, jäin ka mina. Ma soovisin adventkuulutust lähemalt tundma õppida. Minu naine ei olnud valmis sõltumatust kogudusest ära tulema, seepärast käisin piibliuurimistel üksinda. Aasta pärast sain ma adventkogudusse ristitud.

Mu naine toetas mind, kuid ma soovisin, et mu pere oleks ühes usus. Seetõttu läksin pühapäeval oma endise koguduse pastori juurde ja rääkisin talle, et ma soovin oma perekonna ühinemist adventus: Ta üllatas mind, öeldes: “Ma tean, et adventistidel on tõde. Sa peaksid on naise ja lapsed endaga kaasa võtma.”

Samal päeval hiljem ütlesin ma oma naisele, mida pastor öelnud oli, ja kutsusin teda endaga koos adventkogudusega ühinema. Tema ja lapsed hakkasid koos minuga adventkirikus käima. Kaks aastat hiljem sai ta ristitud.

Akaropa: Jumal on andnud mulle eestpalvega teenimise anni. Ma palvetan erivajadustega inimeste pärast ja Jumal vastab paljudele mu palvetele. Alguses palvetasin ma salaja. Aga kui inimesed mu palveteenistusest teada said, hakkasid nad eestpalvesoove esitama. Mõnel oli haigus, mida arstid ravid ei saanud, ja nad palusid mul tervenemise pärast palvetada. Mõned palusid sõltuvusest vabanemise või kurjade vaimude välja ajamise pärast. Ma palvetasin koos nendega ja nende eest. Üha enam inimesi tuleb eestpalvet paluma. Ma olen selgitanud, et mul ei ole tervendamiseks väge, vaid et paranemine tuleb Jumalalt. Mina ainult palvetan nende eest.

Siis ühines minu palveteenistusega Solomon.

Solomon: Akaropa ütles, et teiste inimeste eest palvetamisel on kõige olulisem lähedane suhe Jumalaga. Ta innustas mind iga päev Piiblit lugema ja õpetas mulle palve põhimõtteid. Akaropa palvetab, kui ta töötab aias või kõnnib teel. Ta palvetab alati: “Jumal, hoia mind enda lähedal, tee mind enda teenijaks ja käi koos minuga.” Akaropa näitas mulle oma eeskujuga, kuidas valmistada end ette teiste eest palvetamiseks. Nüüd ma palvetan ja palun Jumalal valmistada mu südant enne teiste eest palvetamist.

Akaropa: Jumal ei vasta tavaliselt meie palvetele koheselt. Me palvetame koos inimestega ning julgustame ka neid palvetama ning oma patte tunnustama. Me kinnitame nende usku Jumalasse. Umbes kord nädalas külastame inimesi, et näha, kuidas neil läheb, ja palvetada nendega koos. Kuid me palvetame nende eest iga päev. Me innustame neid palvetama iga päev tervistamise pärast ja kuulama Jumala juhtnööre nende jaoks. Mõnikord toimub paranemine kiiresti – päeva või nädalaga, kui teine kord võtab see kuid. Me ei anna alla, kui see võtab kaua aega, vaid jätkame palvetamist ja oma usust tunnustamist.

Kui palve vastus viibib, üritame teada saada, miks. Vahel avastame varjatud patu nende või nende pereliikmete elust. Kui keegi on uskunud vaimudesse, siis peavad

nad paranemiseks sellest loobuma. Kui need ülestunnistused on tehtud, toimub paranemine tihtipeale peaaegu kohe.

Hiljuti jäi haigeks üks naine, kes käis minu hingamispäevakooli grupis. Ma sain teada, et teda vaevavad kurjad vaimud ja läksin talle külla. Mõnikord tapavad naabrid inimese, kes on kurjade vaimude mõju all, pelgalt selleks, et deemonitest pääseda, sellepärast läksin talle külla, et vabastada teda kurjadest vaimudest tema elu päästmiseks.

Ma palvetasin temaga koos ainult kaks korda ja deemonid jätsid ta rahule. Ma külastasin teda igal nädalal, palvetades temaga koos ja innustades teda iga päev Jeesusega suhtlema, et kurjad vaimud tagasi ei tuleks. Ta käib ustavalt hingamispäevakoolis.

Solomon: Hiljuti sai Akaropa teada, et ühes raskesti ligipääsetavas külas on paljud inimesed haiged. “Palun tule ja aita külaelanikke,” anus sõnumitooja. Külla oli kahe päeva teekond pärast maantee lõppu ning Akaropa on juba vana, kuid ta läks. Ta sõitis autoga tee lõppu ning järgnes siis teejuhile rajal külla. Ta jõudis kohale reede õhtul ning leidis paljud inimesed haiged olevat. Osad oksendasid ja neil oli kõhulahtisus, teistel oli kopsupõletik või bronhiit.

Hingamispäeva hommikul tulid inimesed väikesesse adventkirikusse, kus Akaropa nende eest palvetas. Ta palus Jumalal neid terveks teha ja avada nende meeled evangeeliumikuulutusele. Seejärel saatis ta nad tagasi kodudesse. Pühapäeva hommikul tuli 10 inimest Akaropale rääkima, et nad on terveks saanud.

Mõned inimesed väljastpoolt küla said teada, et Akaropa oli tulnud haigete eest palvetama. Ka nemad tulid paranemist paluma. Akaropa tänas Jumalat nende inimeste tervistamise eest, kelle pärast ta oli hingamispäeval palvetanud ning palus Jumalal ka uustulnukaid tervistada. Ta innustas kõiki otsima Jumalat ja elama tervislikult ning kutsus neid hingamispäeval jumalateenistusele. Siis asus ta koduteele.

Akaropa: Ma olen juba vana ja mul on hea meel, et Jumal on saatnud Solomoni mind aitama. Me oleme liigutatud, et Jumal on valinud tegema meid seda suurt tööd ning me teenime Jumalat, kuni Ta meile elu annab.

*Akaropa Sabumei on pensionil ja elab Goroka lähedal Paapua Uus-Guineas.
Solomon Koko töötab kooli majahoidjana Gorokas Paapua Uus-Guineas.*

26. august 2006
Paapua Uus-Guinea

Kasulik lennuk

*Kallis kiirabi või hindamatu vahend misjonitööl? Paapua Uus-Guinea
adventlennundus seisab teelahkmel.*

Leonard Barnard peatus ja toetus kaljunuki vastu hinge tõmbama. Ta oli roninud mitu tundi mööda järsku, džunglis asuvat rada Paapua Uus-Guinea mägedes ning ta lihased valutasi. Ta heitis pilgu üles ja nägi väikest lennukit vaikselt taevas tema kohal liuglevat. “Kui meil vaid oleks lennuk,” mõtles ta endamisi, “me oleksime läbinud teekonna, mis meil praegu jalgsi käies võtab päevi või isegi nädalaid, 30 minutiga.” Barnard, misjonär ja piloot, veetis aastas mitu kuud soodes sumbates ja võimatult järskudest mägedest üles ning alla ronides, et jõuda kaugetesse, raskesti ligipääsetavatesse küladesse ning rääkida sealsetele elanikele Kristusest.

See oli 1960ndate alguses. Barnard soovis sageli väikest lennukit, et evangeelium saaks Paapua Uus-Guinea mägises ja peaaegu teedeta kõnnumaal kiiremini levida. Barnard matkas päevi küladesse jõudmiseks ning oli tihti kurnatud või haigestus malaariasse või mõnda teise piirkonnas levivasse troopilisse haigusesse. Sellest hoolimata käis ta ikkagi. Kuidas muidu oleksid need inimesed kuulnud, et Jumal armastab neid?

Barnard teadis, et valitsus tegi Paapua Uus-Guinea mägedes uusi lennuradasid ja ta soovis neid väga kasutada! Ta oli näinud ustavaid töölisi haigestumas ja suremas seetõttu, et nad ei saanud meditsiinilist abi. Ta oli näinud, kuidas usk võrsus ebajumalaid kummardavate inimeste hulgas, kuid hääbus, kui pastorite külastuste vahele jäi mitmeid kuid. Ta palus koguduse juhtidelt lennukit ning 1964. aastal sai tema unistus tõelisuseks.

Uued võimalused

Uus ühemootoriline lennuk osutus imeliseks õnnistuseks. Barnard ja hiljem teised piloodid said viia koguduse töölisi kaugetesse piirkondadesse kiiresti ja ohutult. See oli ka kiirabiks, transportides haigeid või vigastatud patsiente küladest haiglasse, säästes kallist aega ja hindamatuid inimelusid. Mõnikord oli piloodil ruumi, et viia küladest puu- ja köögivilju turule; see kindlustas külalastele võimaluse minna kooli ja maksta koguduseliikmetel kümnist.

Kujutage ette, kui palju aega – päevi ja nädalaid – ning energiat säästeti iga kord, kui lennuk lendas ühele kaugele maandumisrajale, mis teenindas mitut küla! Kujutage ette külaelanikke, kes ei oleks võib-olla kunagi kuulnud Kristusest, kui misjonäridel oleks tulnud rasketel radadel jalgsi rännata. Kujutlege inimesi, kes pidid kuude kaupa ootama, et pastor tuleks õpetama, julgustama, laulatama ja leinavaid usklikke lohutama.

Ilma selle lendava teenindusasutusega ei oleks tuhandetel mägikülade elanikel lootust abile, meditsiinilisele hoolitsusele ega laste koolitamisele. Ja mis veelgi olulisem, paljud ei oleks kunagi saanud vabaks hirmust vaimudemaailma ees, vabaks Jumala pakutavat lunastust kogema.

Misjonitöö vahendid

Viimase neljakümne aasta jooksul on Paapua Uus-Guinea adventmisjonäride kasutada olnud neli lennukit. Need võimaldasid koguduse juhtidel ja medtöötajatel jõuda kiiresti kaugete piirkondadeni ning õpetada paremat eluviisi ja anda lootust pärast surma. Ilma nende lennukiteta kannataks töö Paapua Uus-Guineas ning tuhandet sureksid igal aastal ilma lootuseta.

Kuid lennukid vajavad hooldust ja hooldus võtab aega. Mõnikord tuleb lennukitele teha kapitaalremonti, et hoida neid ettetulevate raskete lendude jaoks parimas seisukorras. Kui autol läheb mõni voolik katki või süüteküünal rivist välja, võib juht lihtsalt tee äärde jääda. Aga kui lennumasinal midagi sellist juhtub, võivad tagajärjed olla katastroofilised.

Praegu on adventlennuteenistusel ainult üks lennuk ja rohkem kui aasta eest pandi see seisma, sest vajas korralikku remonti. Kõiki detaile kontrollitakse, et neil ei oleks mõrasid, roostet ega teisi varjatud ohte. Kui kaalul on elud, ei saa viivitada selle ainsa sõiduki remontimisega, mis võib tuua abi ja lootust sinna, kus seda vaja on.

Aga kuna on ainult üks lennuk ja see vajab remonti, on peatatud terve lennuteenistuse programm, kuni lennuk jälle sõidukorras on. Adventlennuteenistus ei ole tegutsenud üle aasta. Pastoritel ei ole võimalust pääseda kaugematesse küladesse ning haiged ja vigastatud ei saa abi. Mõned surevad. Teised eemalduvad usust, kuna

keegi ei hoolitse nende eest. Ja piirkonna kliinikud ei saa abijõude. Koguduse töö kaugemates külates on põhimõtteliselt seiskunud.

Juhtumid

Pastor Kasi püüdis minna Kapi külla, kuid suguharu vihased juhid tulid talle nugade ja nuiadega vastu ning ähvardasid tappa. Ta pääses vaevu eluga.

Mõni aeg hiljem läks pastor koos medtöötajate grupiga Kapisse. Sel ajal, kui medtöötajad hoolitsesid inimeste tervise eest, pani pastor Kasi seinale kanga ja rääkis lihtsaid piiblilugusid. Külaelanikud, kes kord olid teda minema kihutanud, kuulasid nüüd vaikselt tema juttu. Pastor jätkas medtöötajatega Kapi külas käimist, lõpetades oma külaskäigud alati piiblilugudega. Barjäärid kadusid ning aja jooksul palusid külavanemad adventiste tulla inimestele kristlust õpetama. See ei oleks ilma adventlennuteenistuse tööta võimalik olnud.

Praegu on Kapi külas kliinik ja kirik, kuid kui kavandati evangeelseid koosolekuid, ei olnud lennuk töökorras. Usklikud kõndisid tunde ja isegi päevi üle mägise maastiku, et jõuda külla koosolekutele. Koosolekute korraldajad pidid organiseerima inimesi, kes tooksid kohale generaatori ja bensini selle tarvis, sest lennuk oli remondis. Teekond, mis lennukiga oleks kestnud 30 minutit, võttis jalgsi käies 12 tundi.

Teises piirkonnas tabas ühte küla pärast adventlennuteenistuse lennuki remonti minemist haiguspuhang ja neli inimest suri. Nende inimeste elu oleks saanud päästa, kui lennuk oleks nad haiglasse viinud.

Koguduse lennuteenistusprogramm ei mõjuta ainult adventistide elu, vaid elanikkonda üldiselt üle kogu riigi.

Lihtne vastus

Selle probleemi lahendus on lihtne: osta uuem, vastupidavam lennuk selleks koguduse väärtuslikuks tööharuks. Kuid lennukid on kallid. Uus lennuk maksab ligi miljon dollarit. Kas see on seda väärt? Küsige seda pastoritelt, kes peavad küladesse jõudmiseks päevade kaupa kõndima. Või küsige haigetelt, kes ilma meditsiinilise abita sureksid. Või lastelt, kes ei saa kooli minna, kuna nende vanemad ei saa põllusaadusi müüa, et õppemaksu maksta. Või küsige usklikelt, kes peavad pastori külaskäiku kuude kaupa ootama.

Lõuna Vaikse Ookeani Divisjoni liikmed usuvad adventlennuteenistusse piisavalt, et korraldada divisjonis uue lennuki ostmiseks raha kogumine. Nad paluvad, et kogudus kogu maailmas toetaks nende püüdlusi. Lennukid kiirendasid töö alustamist Paapua Uus-Guineas ning lennukid ka jätkavad hindamatut teenistust kuni Jeesuse tulekuni. Kui palju Jumala lapsi peab veel surema ilma Kristust tundmata? Vastus on meie teha.

*See artikkel on kombineeritud lugudest, mille saatsid
Leonard Barnard, pensionil misjonär-piloot, kes elab Austraalias;
Roger ja Linden Millist, praegune piloot ja adventlennuteenistuse peainsener
Gorokast Paapua Uus-Guineast ja
Trevor Robinson, medtöötaja ja piloot Sidneyst Austraalias.*

2. september 2006
Paapua Uus-Guinea

Õhuvalla alistamine Kristuse nimel

Ajakirjale "Mission" jutustanud Trevor Robinson ja Nina Fraser

Tihedad pilved lasusid raskelt mägiküla ja selle maandumisraja kohal. Kusagil all oli naise elu noateral.

Trevor Robinson pani telefoni ära ja haaras oma lennukohvri. Noor naine oli sünnitusel suremas ja teda oli palutud naise ära tuua. Isegi selgetel päevadel tekkisid tihti lõuna ajal pilved. Trevor peatus uksele ja hüüdis oma naisele Lorrettale: "Kuula raadiot, juhaks kui ma peaksin ühendust võtma." Ta hüppas autosse ja sõitis mitme miili kaugusel asuva maandumisraja poole.

Trevor Robinson on adventpiloot, kes vabal ajal lendab adventlennuteenistuse all Paapua Uus-Guinea mägedes. Kui ta angaari jõudis, ootas seal teda õde-ämmaemand. Nad ronisid ühemootorilise lennuki pardale ja lennuk ruleeris hoovoturaja juurde. Mõne hetke pärast murises lennuk hingamispäeva pärastlõunases päikesepaistes.

Hingamispäevane päästmine

Tavaliselt adventpiloodid hingamispäeviti ei lenda. Kuid see oli hädaolukord, sest ükski teine lennuk ei olnud vaba. Kui Robinson tõusis esimese mäeharja kohale, pöördusid tema mõtted abi vajava naise poole. Naine oli juba päevi olnud sünnitamas ja tõenäoliselt ta sureb, kui ei saa kiiresti haiglasse.

Kui lennuk ületas viimase mäe Herowana lähedal, nägi Robinson, et mäehari on kaetud paksu pilvetekiga. Ta sõitis ringi, otsides maandumiseks pilvedes auku. Paapua Uus-Guinea mägismaal pilvedesse lendamine on enesetapp, sest sellistes pilvedes peidavad end mäetipud. Pilved tundusid iga minutiga tihenevat. Robinson palvetas, et pilvedesse tuleks ava. Mõte sellest, et ta naine ja sõbrad palvetavad tema pärast, andis talle julgust jätkata pilvekuhjust läbipääsu otsimist.

Avanes väike auk ja Robinson nägi enda all maad. Kas see jääb avatuks nii kauaks, et ta jõuab maanduda, võtta patsiendi ja uuesti õhku tõusta? See oli riskantne, kuid ta mõtles naisele, kes kuskil seal all oli suremas. Ta **pidi** naise ära tooma.

Äkki murdis päike läbi pilvedest tema kohal, saates säravaid valguskiiri pilvedesse tema all. Vaikselt avanesid pilved all ja Robinson nägi mäeharjal asuvat lennurada. Ta suunas lennuki aeglasemalt läbi pilvede maandumisrajale. Kui rattad maad puudutasid, tundis Robinson suurt kergendust.

Appi kiirustamine

Kui lennuk seisma jäi, hüppas Robinson maha ja aitas õe lennukist välja. Õde kiirustas külla, kus oli patsient. Peagi ilmus ta onni uksele, nuttev beebi süles. Ta hüüdis mehi appi vastset ema lennukisse kandma.

Robinson kiirustas kõik lennukisse, lehvitab kiiruga hüvastijätuks ja tõusis siis pilvedega kaetud taevasse. Ta leidis päikesepaistelise ava ja lendas sellest läbi. Ta jõudis läbi pilvede säravsinisesse taevasse. Robinson võttis raadio teel ühendust oma perekonnaga, paludes lennuraja juurde kiirabi.

Kui nad maandusid, oli kiirabi ootamas ning juht aitas patsiendi kiirabisse kanda. Kui kiirabi kruusateed pidi haigla poole suundus, pani Robinson lennuki angaari.

“Täna,” ütles terviseosakonna ametnik, kui Robinson angaarist väljus. “Ära unusta meile oma teenuse eest arvet esitada.”

Robinson naeratas. “Sa tead, et me ei tee hingamispäeval tasulisi lende. Me hoolime inimestest nagu Jeesus. Selle lennu eest ei tule midagi maksta.” Ametnik tänas Robinsoni. Ta teadis, et kui kellegi elu on kaalul, võib ta alati arvestada adventpilootidega, isegi hingamispäeval.

Teised elupäästmise missioonid

Kuigi päästeoperatsioonid on dramaatilised, ei ole need adventlennuteenistuse ainsaks ja isegi mitte esmaseks missiooniks. Rohkem kui 40 aastat tagasi rändas Austraalia päritoluga piloodist misjonitöö pioneer nädalaid üles ja alla järskudest mägedest, avades külasid evangeeliumikuulutusele. Ta kujutas ette päeva, mil lennukid suudavad selle aja lühendada vähem kui tunni. Viimaks, 1964. aastal sai Barnardi unistus misjonilennukist tõeks. Kahepäevastest matkadest said 15-minutilised lennud. Elud said päästetud ja pastorid jõudsid evangeeliumikuulutusega uute ja varem ligipääsmatute hõimude ja küladeni.

Ebatasasel, peaaegu ligipääsmatult mägisel maastikul on lennukid ainsaks efektiivseks vahendiks, transportimaks koguduse juhte ja meditsiinitöötajaid kaugematesse piirkondadesse jutlustama ja inimesi koolitama. Nina Fraser on medõde. Ta on õpetanud külaelanikele tervise põhialuseid, pastorite naistele sünnituse vastuvõtmist ning lennuraja lähedal asuva küla medtöötajatele tavalisemate haavade ja haiguste ravimist. Kui juhtum on nende jaoks liiga raske, kutsub kohalik medtöötja abi raadio teel, mis neile anti. Piloot saab kohale tuua medõde, sellise nagu Nina, et pakkuda kvaliteetset meditsiinilist abi ja tihtipeale päästa elusid.

Mõned küladest, kes on saanud meditsiinilist abi, on pöördunud Kristuse poole. Kui kohalik pastor tuli 1999.aastal Kapi külla, aeti ta nugade ja odadega minema ning ähvardati surmaga, kui ta peaks tagasi tulema.

2002. aastal rääkisid mõned Kapi küla elanikud naisest, kes oli raskelt viga saanud. Robinson lendas ja oli nõus viima Nina Fraseri naist ravima. Kui nad kohale jõudsid, leidsid nad naise poolsurnult pea ja selja vigastustega, kuid nad panid ta lennukile ja viisid haiglasse. Imekombel jäi ta elama. Pastor, kes oli külast minema aetud, tuli tagasi medtöötajate meeskonnaga ja rääkis lugusid Jeesusest neile, kes ootasid arsti järjekorras.

Huvi kristluse vastu kasvas ning peagi peeti evangeelsed koosolekud. Rohkem kui 30 inimest ristiti ja ootavad praegu ristimist, otseselt adventlennuteenistuse meditsiinitöö tulemusena.

Üleskutse

40 aastat on adventistide lennuteenistusprogramm aidanud muuta surma eluks, paganluse kristluseks, lootusetuse lootuseks. Adventlennuteenistus on päästnud arvutul hulgal elusid, võimaldanud pastoritel ja koguduse töölistel jõuda praktiliselt ligipääsmatutesse piirkondadesse Paapua Uus-Guinea salakavalates mägedes ning teinud tuhandete seal elavate inimeste elu ohutumaks ja tähendusrikkamaks.

Kuid lennuprogramm seiskub iga kord, kui lennukil on vaja teha korralist hooldust või erakorralist remonti. See tähendab, et pastorid ja medtöötajad ei saa inimesi teenima minna ning mõned inimesed surevad, kuigi nad oleksid võinud veel elada. Nende usk, kes peavad nädalaid või kuid ootama, võib ilma vaimuliku toiduta nõrgaks jääda.

Täna on adventlennuteenistuse tulevik meie kättes. Ainult ühe vana lennukiga on koguduse võime oma tööd kaugetes küldes jätkata piiratud. Me võime ühineda

Lõuna Vaikse Ookeani Divisjoni usklikega, kogudes raha uue ja tugeva lennuki ostmiseks, mis aitaks jätkata tööd inimeste hulgas, kes elavad Paapua Uus-Guinea kaugeimates piirkondades.

Trevor Robinson on Austraalias Sidneys elav medvend.

Ta veedab iga-aastase puhkuse Paapua Uus-Guineas vabatahtliku piloodina.

Nina Fraser on medõde ja Ida-Simbu mäestiku misjonipõllu terviseosakonna juhataja Paapua Uus-Guineas.

9. september 2006

Paapua Uus-Guinea

Kindla eesmärgiga sündinud

Kivio Oli

Kui Kivio elu ei läinud nii, nagu ta oli planeerinud, süüdistas ta kõiki teisi peale iseenda.

Ma läksin oma vanemate koju ja ütlesin: “Nüüd räägime.” Siis ütlesin ma neile: “Kui te ei suuda leida mulle tööd või muud kasulikku tegevust, hakkam ma vargaks nagu mu sõbrad, et suudaksin ise end elatada!”

Konarlik algus

Kui ma väike olin, võttis ema mind kirikusse kaasa, kuid mul ei olnud Jumalaga isiklikku suhet. Isa oli adventusule selja pööranud, seepärast leidsin ma tema külla minnes ja oma onudega kirikus käies nende religiooni pisut ebatavalise olevat. Pealegi, enamik kristlasi peavad pühapäeva. Kuid tegelikult ma ei teadnud, mida adventistid usuvad.

Kui ma olin teismeline, kutsus onu mu vanemaid läheduses asuvasse kirikusse Ilmutusraamatu seminarile. Isa ei läinud, kuid ema läks, arvatavasti austusest onu vastu, ning võttis meid, lapsi, kaasa. Kuigi ma ei olnud siis religioonist tõsiselt huvitatud, hakkasin ma mõistma mõningaid asju, mida adventistid õpetasid ja ma sain aru, et need asjad rajanesid üksnes Piiblil, mitte traditsioonil.

Emale meeldis adventusk ja lõpuks sai temast koguduseliige. Kuid mina olin teismeline ja mul oli palju asju mõttes. Seepärast kirik mind eriti ei mõjutanud. Jah, ma käisin emaga koos kirikus, kuid ma ei olnud pöördunud.

Suured unistused, suur pettumus

Pärast keskkooli astusin ma riiklikku ülikooli muusikat õppima. Mul oli suured unistused – tahtsin saada kuulsaks klahvpillimängijaks. Ma käisin ikka koos emaga kirikus, kuid see oli väline ilme. Uued sõbrad ülikoolis tutvustasid mulle diskot, marihuanat ja kergemeelset eluviisi. Mõned neist olid seadusega pahuksis. Nad kutsusid mindki oma tegevusega ühinema, kuid ma ei teinud seda.

Kui ma ülikooli lõpetasin, lootsin hakata karjääri tegema. Tegelikuses ei suutnud ma muusika alal leida mitte mingisugust tööd. Kaks aastat istusin ma kodus, haletsesin ennast, süüdistades kõiki teisi edu puudumises. Mul oli häbi, et mul ei olnud tööd ning ma tundsin lootusetust ja tühjust. Ma süüdistasin isa, et ta ei olnud mind moraalselt toetanud ning ma süüdistasin “süsteemi”, mis ei aidanud mul tööd leida. Ma süüdistasin kõiki peale iseenda.

Selles seisundis pöördusin ma Jumala poole. Ma hakkasin käima väikeses hingamispäevakooli grupis, mis käis koos minu kodu lähedal. Kohalik kogudusevanem ja tema pere meeldisid mulle. Nad kuulasid, kui ma kaebasin oma rasket elu. Ja nad julgustasid mind otsima Jumala tahet minu elu jaoks. Ma püüdsin, kuid edutult. Ma ei saanud tööpakkumisi ja ma muutusin jälle rahutuks. Ma tahtsin head töökohta; ma soovisin olla kasulik. Ma ei olnud enam keskendunud popstaariks saamisele; ma tahtsin lihtsalt tööd saada.

Tüdinenud

Ühel õhtul, kui ma läksin väikesesse kirikusse kesknädalasele palvekoosolekule, vaatasin ma hoonet, pöördusin ja läksin koju tagasi. Ma teadsin, et ma ei ela sellist elu, nagu peaksin, et nimetada end kristlaseks. Ma olin teeselnud usklikku, kuid mõistsin, et ei saa Jumalat petta ja arvatavasti ei saa petta ka kedagi teist. Ma olin tüdinud halbadest harjumustest – suitsetamisest ja joomisest; tundus, et ma ei suuda neist lahti saada. Ning ma olin väsinud olemas sõltuv oma vanematest.

Kuid selle asemel, et langeda põlvedele ja kahetseda oma patte ja halba suhtumist, jätkasin ma oma olukorras vanemate süüdistamist. Ma läksin koju ja hüüdsin vanemaid. “Nüüd räägime,” ütlesin ma neile. “Kui te ei suuda leida mulle tööd või muud kasulikku tegevust, ühinen ma oma kuritegelike sõpradega. Ma hakkan vargaks, et suudaksin ise end elatada!”

Isa vaatas mulle korraks otsa ja ütles siis tasase häälega, nii et ma ei saanud valesti mõista: “Poeg, me oleme teinud kõik, mida suudame. Me oleme aidanud sul kooli lõpetada ja andnud sulle elamispinna ja süüa, kuni sa tööd otsid. Nüüd on pall sinu väravas. Nüüd on sinu kord võtta vastutus oma elu eest enda peale.”

Vastutuse võtmine

Ma mõistsin, et isal oli õigus. Ei olnud mingit mõtet näidata näpuga teistele; oma elu eest vastutan ikka ise. Pärast paariminutilist vaikust lisas isa: “Siiski, ma vaatan, mida ma saan teha.”

Ma teadsin, et pean võtma vastutuse oma elu eest enda peale, kuid ma üldse kunagi midagi saavutada tahan.

Ma läksin kirikusse teistsuguse suhtumisega. Ma soovisin leida elu mõtet ja ma mõistsin, et see mõte peab olema seotud Jumalaga. Ma hakkasin tõsiselt Piiblit uurima ja sain viimaks ristitud.

Isa vend töötab Vaikse Ookeani Adventülikoolis (*Pacific Adventist University*) ja isa palus temalt sisseastumisavalduse blanketti. Ma täitsin avalduse ning mind võeti vastu õpetajakoolitusse. Isa ei olnud ikka veel koguduse juurde tagasi tulnud ja ühel päeval sain ma teada, et temaga on kodus pahandus. Ma läksin koju ja püüdsin temaga rääkida, kuid ta oli joonud ega kuulnud mind. Me lõpetasime rusikavõitlusega! Hiljem, kui ta kaine oli, sai ta aru, mida oli teinud. Pärast mõningast vestlust oma vanema vennaga jättis ta joomise ja suitsetamise maha ning hakkas koos meiega kirikus käima. Nüüd on ka tema ristitud.

Ma lõpetasin õpetajakoolituse bakalaureuseõppe ning eelneva muusikuharidusega olin ma kvalifitseeritud muusikaõpetaja. Kuid ma ei teadnud, kuhu Jumal soovib mind õpetama. Ma soovisin teha tööd koguduse heaks, kuid ei teadnud, kuidas töökohta leida.

Uus töö, uus teenimine

Just enne lõpetamist sain ma kaks tööpakkumist. Üks oli töö riigikoolis Port Moresby linnas, kus elab mu pere. Teine oli Kabiufa Adventkeskkoolis. Ma olin

õppimise ajal käinud Kabiufas praktikal ning see kool meeldis mulle väga. Kuid ma soovisin jääda Port Moresbysse, kus on mu pere.

Ma küsisin isalt nõu ja tema soovitas mul vastu võtta Kabiufa pakkumise. “Port Moresby ei ole sinu jaoks hea keskkond,” meenutas ta mulle. “Sul on siin ikka veel sõbrad, kes ei ole sulle heaks eeskujuks.”

Ma palvetasin selle pärast ja mõistsin, et isal oli õigus. Ma võtsin vastu pakkumise Kabiufas. See oli õige otsus.

Kui ma vaatan tagasi oma elule, siis näen, kuidas Jumal juhtis mind välja lootusetuse mülkast lootusrikkasse mõttekasse ellu, mis on ehitatud kindlale Kaljule. Üks minu keskkooliaegne sõber ütles ikka: “Me oleme sündinud mitte millegi jaoks, ilma mingi eesmärgita.” Nüüd ma tean, et ta eksis. Me oleme sündinud millegi jaoks – millegi erilise jaoks, mida Jumal on meie tuleviku jaoks planeerinud.

Teie misjoniannetused aitasid mul leida tee Jumala juurde ja ma tänan teid selle eest. Palun annetage ikka ja palvetage nende eest, kes on Paapua Uus-Guineas kadunud.

Kivio Oli on Kabiufa Adventkeskkooli muusika ja väljendus kunstide õpetaja Paapua Uus-Guinea Ida-Mägismaal.

*16. september 2006
Paapua Uus-Guinea*

Tütarkogudused

Mathias Mari ja Johndick Yua

Kui uued kogudused võrsuvad kiiremini, kui koolitatud pastorid nendega tegeleda jõuavad, astuvad esile lihtliikmetest töölised ja täidavad tühimiku.

Terve kogudus on kasvav kogudus. Ja kui kogudus kasvab, siis see paljuneb ja moodustab uue koguduse. Paapua Uus-Guineas nimetatakse selliselt tekkinud kogudusi “tütarkogudusteks”. Kui tütarkogudus kasvab, moodustub sellest järgmine tütarkogudus ja nii edasi. Kui inimesed kuulevad häid sõnumeid päästest Jeesuses, räägivad nad sellest oma perele ja sõpradele ning kuulutus levib edasi.

Osades Paapua Uus-Guinea piirkondades võrsuvad uued kogudused kiiremini, kui pastorid tegutseda jõuavad, nii jääb töö lihttöölisele. Enamik lihttöölisi on vabatahtlikud, kes tihtipeale saavad ainult väikest sõidutoetust.

Kohtumine Mathiasega

Mathias Mari on Madangis, Paapua Uus-Guinea kirderannikul asuvas linnas, oma koguduse vanem. Peale oma koguduse kohustuste hoolitseb Mathias ühe lähedalasuva küla tütarkoguduse eest. Kui ta alustas tööd kogudusega, oli selles ainult seitse ristitud liiget. Kuid igal hingamispäeval käis jumalateenistustel mitmeid külaelanikke. Mathias julgustas liikmeid ja külalisi korraldama evangeelsete koosolekute seeriat. Evangeelsete koosolekute lõpus ristiti seitse pöördunud.

Kaks koosolekutel käinut olid pärit kahe tunni tee kauguselt sisemaalt. Nad läksid koju ja rääkisid oma sõpradele, mida olid evangeelsete koosolekute ajal teada saanud. Oma üllatuseks kohtas ta kahte adventnaist, kes olid oma kodudes Jumalat teeninud. Nüüd pidasid neli naist koos hingamispäevaseid jumalateenistusi. Peagi ühines

nendega veel teisigi ja üsna varsti oli koos käia soovivate inimeste grupp kasvanud 47 inimesele ning neil oli koosolekuteks suuremat ruumi vaja.

Grupp otsis koosolekute pidamise kohta ja leidis tühjalt seisva kanala, mida nad said kasutada. Nad panid uue katuse ja koristasid kanala ära ning alustasid selles jumalateenistustega. Need, kes ei saanud kanalas sees istuda, istusid või seisisid väljas ja kuulasid. Usklikel ei olnud piibliuurimismaterjale ega lauluraamatuid. Neil olid vaid mõned Piiblid, kuid nad pidasid igal nädalal koos jumalateenistusi.

Kui Mathias kuulis sellest uuest kogudusest, mis sai alguse kahest evangeelsetel koosolekutel käinud naisest, läks ta sinna külla. Ta võttis usklikke jaoks kaasa Piibleid ja piibliuurimismaterjale ning õpetas neile piiblitundide pidamist.

Uudised levivad

Kaks kanalast palvelas käivast inimesest olid ühe teise küla kiriku pastorid.

Kui need pastorid mõistsid, et hingamispäev on Jumala poolt pühitsetud päev, läksid nad tagasi oma kogudusse ja esitasid neile hingamispäevakuulutuse. Kõik nende koguduse liikmed võtsid vastu hingamispäeva ja teised tõed, mida pastorid neile rääkisid, ning selles külas oli uute usklikke arv 99.

Kui piirkonna pastorite juht kuulis, et terve kogudus oli adventistideks saanud, läks ta sinna külla uurima, mis toimub. Ta küsis liikmetelt, mida nad usuvad ja kõik neist kinnitasid, et soovivad saada adventistiks.

Kui piirkonna juht ütles kogudusele, et nende kirik kuulub teisele usulahule, hakkasid vastpöörduvad langetama bambuseid karkassi jaoks, koguma palmi- ja banaanilehti seinte jaoks ja niitma pikka heina rookatuse jaoks ning ehtasid uue kiriku.

Mathias püüab praegu hoolitseda ühe koguduse asemel kolme eest. Ta soovib pidada evangeelseid koosolekuid vastpöörduvate usu kinnitamiseks. Samal ajal otsib ta teist täiskohaga vabatahtlikku, kes aitaks tal neid uusi kogudusi teenida.

Üks lihtliikmest pastor, viis küla

Johndick Yua on ka lihtliikmest pastor. Varem töötas ta torulukksepana, kuid nüüd kasutab oma aega Jumala evangeeliumi viimiseks viide kaugesse külla Paapua Uus-Guinea kirdeosas.

Külad ei asu üksteisest eriti kaugel, kuid nendevaheline reisimine on raske, sest teid on vähe. Johndick peab käima külast külla jalgsi, tihtipeale ujudes üle jõgede ja raiudes end läbi tiheda džungli. Ta peab ronima üle ohtlike kaljude ja ületama mudajõgesid, mille on põhjustanud tugevad vihmad. Kui jõed voolavad liiga kiiresti, ootab ta jõe ääres, kuni vesi alaneb ja ta saab üle ujuda.

Kui Johndick jõuab ühte oma küladest, on inimesed teda nähes rõõmsad. Nad kogunevad koosolekutele, et kuulata piiblitunde ja võtta osa uute kogudusejuhtide kursusest. Johndick püüab jutlustada kõigis külades iga viie nädala järel ning vahepeal teevad pastoritööd lihtliikmetest töölisel ja kohalikul kogudusevanemad, keda ta väljaõpetanud on.

Kui Johndick esmakordselt piirkonda tuli, leidis ta, et usklikke grupid peavad jumalateenistusi puude all. Kui vihma sadas, jäid koosolekud ära. Ta aitas usklikel ehitada kohalikke materjale kasutades väikesi kirikuid.

Kui Johndickil oli võimalik, aitas ta kõigil viiel külakirikul osta plekk-katuse. Ühes külas käivad uues kirikus koos 120 usklikku, kuigi ainult 19 on ristitud. Johndick teab, et aja jooksul otsustab suurem osa neist Kristuse kasuks.

Külakirikud on väga lihtsad – ainult postid, mis hoiavad üleval katusekonstruktsiooni. Kogudustel oleks vaja tugevamaid kirikuid, mis peaksid

välismõjutustele vastu kauem kui vaid mõne aasta. Betoonplokkidest või saematerjalist ehitatud kirikud teenivad oma kogudusi palju aastaid. Kuid usklikud on põllumehed; neil ei ole raha tugevamate materjalide jaoks.

Innukad usklikud

Hoolimata vaesusest on külad oma usust innustunud. Nad räägivad adventkuulutusest sugulastele ja naabritele. Ainsa kohaliku protestantliku kiriku pastor tuli üks päev Johndickile külla. Paljud tema koguduse liikmetest jätavad oma koguduse ja ühinevad adventistidega. “Ma näen, et minu liikmed kogunevad sinu koosolekutele. Ma ei saa neid takistada ja ma näen, et peagi ei ole mul enam kogudust. Ma lähen sellest piirkonnast ära ja jätan usklikud sulle.”

Johndickil on palju tegemist viie tema hoole all oleva küla vajaduste rahuldamisega. Kuid veel teisedki piirkonna külad on palunud teda tulla ja õpetada neid.

Mõned ranniku külade elanikud leidsid adventistide reklaamlehe ja palusid Johndickil tulla ja selgitada neile Piiblit. Johndick läks ja pidas külas mõned evangeelsed koosolekud ning peagi ehitatakse kuues palvela, mahutamaks uut usklike kogudust Paapua Uus-Guinea rannikul.

Johndick on rahul, järgides Jumala tahet ja jutlustades kohalikele inimestele. Kuid teda on siiski vaid üks ja üksi ei saa ta kõiki asju teha. Ta palvetab iga päev, et Jumal saadaks tema piirkonda appi saagikogujaid, sest on näha, et põllud on küpsed ja valmis lõikuseks.

***Mathias Mari ja Johndick Yua** kuulutavad oma usust
Madangi rannikualal Paapua Uus-Guineas.*

23. september 2006
Paapua Uus-Guinea

Sõbrad Jeesuses

Thomas Peter ja Gebby Sipa

Kaks erineva taustaga noormeest leidsid Kristuse ja teineteist.

[Paluge see mina-vormis lugu kahel noormehel ette kanda.]

Gebby: Päästetud saamiseks ei peab kindlasti kirikus käima ja ma tean, et kõik, kes käivad kirikus, ei ole tõeliselt pöördunud. Kuid ma olen ise õppinud, et Jumala teenimine koos teiste usklikega aitab väga palju kaasa usu tugevdamisele.

Ma kasvasin üles adventperes, seepärast ma tean, et koguduseliikmed on minu vennad ja õed Kristuses. Nad on aidanud mul võidelda selle maailma kiusatuste ja patuga ning nad on mind usus julgustanud.

Siis saatis Jumal siia minu sõbra Thomase *[noogutab teise ees seisva noormehe poole]*. Ma kohtasin teda Ilmutusraamatu seminaril. Me vestlesime ja ma sain teada, et me elame ligistikku. Kui me teineteist tundma õppisime, avastasime, et meil on palju ühist. Me olime läbi teinud mitmeid sarnaseid kogemusi. See ühendas meid ja meist said lähedased sõbrad. Me julgustasime teineteist Piiblit uurima ja palvetama

ning toetasime teineteist võitlustes ja võitudes. Selline sõber nagu Thomas on Jumala hinnaline and.

Jumala plaan

Juba üsna noorest east alates oli mulle öeldud, et Jumalal on minu elu jaoks plaan. Kuid siis olid need minu jaoks vaid sõnad. Need ei tähendanud midagi kuni hiljutise ajani.

Ma olin hea õpilane, kooli viie parema hulgas. Kuid ma ei kasutanud oma aega õppimiseks. Ma käisin palju sõpradega pidudel, kus ma õppisin suitsetama ja alkoholi tarbima. Kuid ma varjasin hoolikalt neid asju oma vanemate eest, sest ma teadsin, et mu vanemad oleksid pettunud, kui nad teada saaksid, millega ma tegelen.

Kui keskkooli lõpp lähenes, hakkasime sõpradega arutama, mida ülikoolis õppida. Enamik minu sõpru tahtsid õppida Paapua Uus-Guinea suurimas ülikoolis, seepärast otsustasin ka mina sinna minna. Kuna ma olin hea õpilane, olin ma kindel, et mind võetakse vastu.

Ma esitasin avalduse ja ootasin siis vastuvõtukirja. Kuid seda ei tulnudki. Ma arvasin, et see on postis kaduma läinud. Siis ilmus ajalehes ülikooli vastuvõetute nimekiri. Ma uurisin nimesid, kuid minu oma ei olnud seal. Ma olin pettunud. Ma mõtlesin: *“Kui Jumalal on minu jaoks plaan, miks ma siis ülikooli ei saanud?”* Kõik see tundus olevat suur vale. Kuidas sai Jumala plaanis mitte ülikooli olla? Ma sain vihaseks, sest tundsin, nagu oleksin läbi kukkunud. Ma nutsin ja karjusin Jumala poole. Kõik mu sõbrad lähevad ülikooli, kuid mina mitte.

Siis soovitas keegi mul esitada avaldus ülikooli, mis asus meie elukoha lähedases linnas. Ma ei olnud seda varem mõelnud, kuid ma otsustasin esitada avalduse sinna ja veel ühte teise ülikooli. Mind võeti vastu mõlemasse ülikooli. Nüüd oli mul teistsugune probleem! Ma otsustasin palvetada sellepärast, kumba kooli minna, ja Jumal juhatas mind õppima kodukohale kõige lähemasse ülikooli. Minu põhierialaks on majandus.

Kui olin juba kord lasknud Jumalal juhtida, hakkasid asjad minu elus oma kohale minema. Ma leidsin läheduses adventkiriku ja hakkasin iga nädal seal käima. Sealsed inimesed olid südamlikud ja sõbralikud ning ma tundsin end osana koguduseperest.

Minu põhierialadeks on haridusteadus ja majandus ning ma loodan kunagi õpetada keskkooliõpilastele majandust.

Mul oli üsna palju tegemist, kuid ma leidsin aega lugeda “Aegade igatsust”. Kui ma lugesin, kuidas Jeesus paastus ja palvetas 40 päeva, olin ma sügavalt liigutatud sellest, et universumi Kuningas tegi seda minu päästmiseks. Ma põlvitasin ja andsin oma elu täielikult Jumalale.

Ma püüdsin loobuda omandatud halbade harjumustest ning Jumala abiga läks see mul korda. Ma hakkasin hingamispäevakooli õpetajaks oma kirikus ja see meeldis mulle. Milline eesõigus on õpetada neid, kes on minust pisut nooremad.

Minu vanemad on rõõmsad, nähes, kui õnnelik ma praegu olen. Nad näevad, et minu pettumus suurde ülikooli mittesaamise pärast on muutunud millekski imeliseks. Ja ma tean, et kui mind oleks ülikooli vastu võetud, oleksin ma suhelnud samade sõpradega, kellega keskkooliski. Ma oleksin jätkanud seal alustatud halbade harjumustega ning arvatavasti ei oleks kunagi vastanud Jumala kutsele. Kuid Jumal nägi sobiva olevat hoida mind kodu lähedal ja juhtis mind koguduse juurde, kes mind armastusega kirikusse tõi.

Thomas: Ma olen nii rõõmus, et mul on selline sõber nagu Gebby. Ma palvetasin aastaid sellise sõbra pärast. Ma võin talle rääkida, mida ma tunnen, sest ma tean, et ta mõistab.

Gebby ja mina kasvasime üles erinevates keskkondades. Tema on pärit adventperekonnast ja mina kasvasin üles teise usulahu kristlaste peres ning me ei teadnud midagi adventistidest.

Ma suhtlesin keskkoolis halbade kaaslastega ning mind haarati suitsetamise, joomisse ja narkootikumidesse. Ka mina püüdsin oma harjumusi ema eest varjata, kuid mu hinded muutusid halvemaks.

Siis nägin ma ühel päeval, kuidas turuplatsile seati üles satelliitantenni. Ma olin uudishimulik ning jälgisin toimuvat eemalt. Samal õhtul istusin ma lähedalasuva puu all ja vaatasin näidatavat programmi, evangeelset koosolekut.

Programm huvitas mind ja ma tulin järgmisel õhtul tagasi. Ma käisin kohal igal õhtul ja peagi hakkasin aru saama, millest jutlustaja rääkis. Ma tundsin Püha Vaimu häält julgustamas mind, et laseksin Jumala armastuse oma ellu. Äkitselt sain ma teadlikuks, et suitsetan marihuaanat. Ma tundsin häbi. Ma ei teadnud, kuidas sõltuvusest lahti saada, kuid ma teadsin, et pean seda tegema.

Kuid sõltuvus oli kaugelt tugevam kui minu soov sellest lahti saada ning ma leidsin end olevat aheldatud sigarettide, alkoholi ja narkootikumide külge. Ma olin läbikukkunud.

Siis sain ma teada linnas peetavast Ilmutusraamatu seminarist. Ma soovisin rohkem teada Piiblist ja kirikust, mis oli organiseerinud satelliitülekande, mida olin vaadanud. Ma otsustasin minna. Ma käisin kõigil koosolekutel ning kahe nädala pärast hakkasin käima adventkirikus. Lõpuks, pärast oma elu ja sõltuvuste alistamist Jumalale suutsin ma omandatud halbade harjumustest loobuda.

Ja siis kohtasin ma Gebbyt. Meil mõlemal oli veel palju kasvada ning teineteist sõltuvustest loobumises toetades suutsime need Kristuse abiga võita. Me olime nii elevil sellest, mida Jumal meile tegi, et me rääkisime sõpradele, naabritele ja isegi võõrastele Jumalast.

Ma soovin anda oma ülejäänud elu Jumalale, teha seda, mida Ta iganes käsib. Praegu olen ma rahul sellega, et tunnistan usust naabritele ja perekonnale, kuni Jumal avab mulle rohkem võimalusi.

Ma tänan Jumalat, et ta saatis Paapua Uus-Guineasse evangelisti jutlustama, sest see muutis minu elu. Ma tänan teid misjonitöö annetustega toetamise eest, sest see tegi minu pöördumise võimalikuks.

*Thomas Peter ja Gebby Sipa (mõlemad 23aastased)
elavad Paapua Uus-Guineas Gorokas.*

30. september 2006

Kolmeteistkümnenda hingamispäeva programm

Kaasaegse misjonitöö võimalused

Esimene stseen: Seadke jutustaja kõrvale poodiumile suur Lõuna Vaikse Ookeani Divisjoni kaart. Poodiumi vasakule poole ukse peale pange silt “Loengusaal”. Pange uksele veel teinegi silt “Täna koguduse koosolekut ei toimu”. (Kui poodiumil ei ole ühtegi ust, tehke papist üks ja riputage see kohta, kus inimesed saaksid selle “avada” ja poodiumilt ära tulla.) Poodiumi paremale poolele pange väikese korteri kujutamiseks neli klapptooli ja väike laud.

Osatäitjad: Jutustaja, pastor Mike, kolm kolledžiealist tudengit. Esimene tudeng on noormees.

* * * * *

Jutustaja: Fidži saareriik *[näitab kaardil]* asub Vaikse ookeani lõunaosa keskel. See on kogu piirkonda teenindavate rahvusvaheliste ülikoolide ja ametikoolide keskne asukoht. Mitmed tuhanded üliõpilased tulevad Vaikse ookeani lõunaosast siia ülikooli, meditsiinikooli ja ametikoolidesse. Nende hulgas on üle 500 adventisti, kes valmistuvad juhtivateks ametiteks riiklikus ja erasektoris, kui nad koju tagasi lähevad. Kuid adventtudengitel on probleem. Neil ei ole kohta, kus jumalateenistusi pidada. ...

[Kaks kirikuriides tudengit tulevad “ukse” juurde ja näevad sellel olevat silti.]

Esimene tudeng *[loeb sildilt valjusti]:* “Täna koguduse koosolekut ei toimu.” Mis me nüüd teeme?

Teine tudeng: Ma arvasin, et Solomonil oli tänaseks saal kinni pandud. *[Vaikib, kui raamatutega tudeng neist möödub ja astub “uksest” loengusaali.]* Tundub, et lektor unustas kantseleisse teatada, et tal on täna loeng.

Kolmas tudeng: *[tuleb Piibliga]:* Tere. Miks te siin väljas seisate? *[Vaikib.]* Ahah, saan aru. Täna ei toimu koosolekut, eks? Kas te tahaksite tulla minu korterisse jumalateenistust pidama? See on küll väike, kuid me saame koos olla.

Esimene tudeng: Suurepärase. Ma kirjutan sildi, juhuks, kui teised ka tahavad tulla. *[Kritseldab uksele kinnitatud paberile teate. Siis lähevad kõik kolm poodiumil paremal pool asuvate toolide juurde ja istuvad.]*

Kolmas tudeng: Tere tulemast minu korterisse. See ei ole küll eriti uhke, kuid vähemalt saame olla koos, ilma et meid välja aetaks. *[Tudengid kummardavad pea ja palvetavad. Kolmas tudeng vaatab esimesele otsa ja räägib]* Daniel, sina pidid täna piibliuurimist läbi viima. Ehk sa alustad?

[Pastor Mike tuleb jutustaja juurde.]

Jutustaja: Adventtudengid, oma koguduste helgemad pead, on tulnud kodumaast kaugele, et Fidžil õppida. Aastaid said nad igal hingamispäeval kasutada ülikooli loengusaali. Pastor Mike, miks ei saa tudengid enam ülikooli saalis jumalateenistusi pidada?

Pastor Mike: Kuna ülikool kasvab, vajab järjest enam lektoreid hingamispäeval saali ning adventtudengid jäetakse välja – mõnikord ainult lühikese teatega. See ei ole usuline diskrimineerimine; lihtsalt ruumi on vähe.

Ilma kindla kooskäimise kohata ei tea tudengid, kus nad hingamispäeval jumalateenistust pidada saavad. Kui nad ei saa kõik saalis koos olla, tulevad nad kokku väikeste gruppidenä korterites. Kuid see heidutab paljusid ja nad ei tulegi enam.

Jutustaja: Kas tudengid ei saa linna adventkirikutesse minna?

Pastor Mike: Linnas on ainult üks inglise keelt kõnelejate kogudus ja see on koolist liiga kaugel ning liiga väike kõigi tudengite mahutamiseks. Meil on vaja ülikoolilinnaku lähedale adventtudengite keskust, kus me saaksime pidada reedeõhtusi ja hingamispäevaseid jumalateenistusi ning kesknädalasi palvekoosolekuid. Üliõpilaskeskus oleks koht osaduseks ja nädala sees õppimiseks. Kui tudengid toovad kaasa oma sõpru, saab sellest keskusest ka evangeelne keskus.

Jutustaja: See tundub olevat kallis ettevõtmine.

Pastor Mike: Pidage meeles, et ülikoolis käivad tudengid on oma riikide tulevased juhtivtöötajad. Ilma kirikuta jäävad paljud tudengid usust eemale. Kirikuga, kus me saaks koos käia, saaksime noori kasvatada nii vaimulikult kui akadeemiliselt. Milline hind on hingel? Või 500 hingel?

Tudengid on alustanud raha kogumist adventtudengite keskuse jaoks. Nad on elevel väljavaate üle omada kohta, kuhu nad saavad tulla õppima, palvetama ja jumalateenistusele – tõelist kodukirikut.

Jutustaja: Kui me hoiame neid noori perest eemaloleku ajal koguduses aktiivsetena, siis jäävad nad tõenäoliselt kogudusse ka koju tagasi pöördudes. Täna, pastor Mike, et näitasid teie vajadust ja unistust.

* * * * *

Teine stseen: Elutuba (*lisa eelmisele stseenile lilled, näitamaks, et tegemist on teise kohaga.*) Aseta toolide taga asuvale väikesele laule värvitud karp, mis kujutab mikrofoni raadiovastuvõtjat. Raadiooperaatori lähedusse kulisside taha pange keegi kortsus ajalehetükiga. Kui operaator mikrofoni räägib, krabistage ajalehega ragina tekitamiseks.

Osatäitjad: Mees ja naine ning nende sõber; kulisside taga raadiooperaator.

Jutustaja: Nüüd suundume Paapua Uus-Guinea lääneossa [*näitab kaardil*]. See mäginne saar on evangeeliumitöö algusaegadest peale misjonäridele erilisi väljakutseid esitanud. Järsud mäeahelikud tungivad pilvedest läbi; paljudes piirkondades on maastik peaaegu läbipääsmatu. Väikesed lennukid, mis maanduvad lühikestele rohtukasvanud maandumisradadele, on nende mägede elanike ainsaks päästerõngaks. Viimase 50 aasta jooksul on adventlennuteenistus, peakorteriga Gorokas, ikka ja jälle oma väärtust õigustanud. Reisid küladesse, mis kord kestsid päevi, võtavad nüüd vähem kui tunni. Kogudused on võrsunud, kliinikutes ravitakse väiksemaid vigastusi ja haigusi ning koolides haritakse lapsi. Palju sellest ei oleks ilma lennukita, Paapua Uus-Guinea mägede tuiksooneta, võimalik.

On hingamispäeva pärastlõuna adventpiloodi ja tema naise kodu. Ühineme nendega.

[*Raadio ragiseb ja kostab hääl*]

Raadiooperaator: Sierra Delta Alpha, siin Goroka baas. Kas te kuulete?

Piloot [*hüppab üles ja haarab mikrofoni*]: Sierra Delta Alpha kutsub Goroka baasi.

Operaator: Me saime teate, et Appa lennuraja juures on üks raskelt vigastatud noor tüdruk. Ma tean, et teil on hingamispäev, kuid ükski teine piloot pole vaba. Kas te lendaksite välja, et tüdrukut ära tuua? Ma ei ole kindel, et ta homseni vastu peab.

Piloot: Jeesus tegi hingamispäeval haigeid terveks. Ma lähen. Täna on selge ilm, ma peaks umbes 45 minutiga kohal olema.

Operaator: Ma annan külla teada, et te tulete. Täna!

Piloot: Sierra Delta Alpha lõpetab. [*Pöördub istujate poole*] Vabandage, et pean kiirustama. Kas te saaksite minu äraoleku ajal raadiot jälgida? Ma annan teada, kui on vaja kiirabi lennurajale vastu kutsuda.

Naine: Ole ettevaatlik, kallid. Me palvetame sinu pärast! [*Piloot väljub ja läheb kulisside taha raadiooperaatori juurde.*]

Jutustaja: Ükski lend Paapua Uus-Guineas ei ole ohutu. Troopikas moodustuvad pärastlõunal pilved, mis varjavad lennurajad ja teevad maandumise võimatuks. Tihtipeale on palve ainus võimalus jõuda nendeni, kelleni vaja. Need julged piloodid lendavad sõna otseses mõttes “tiibade ja palvete” jõul.

Naine [*kella vaadates*]: Roger on juba 45 minutit ära olnud. Ta peaks hakkama küla juurde jõudma. [*Raadio ragiseb.*]

Piloot: Sierra Delta Alpha kutsub baasi. [*Naine läheb raadio juurde vastama.*]

Naine: Siin baas. Roger, kas sa oled juba maandunud?

Piloot: Ei. Mägede kohal on pilved ja ma ei leia maandumisrada. Ma tiirutan ringi. Palun palvetage, et Jumal teeks pilvedesse ava, kust saaksin läbi lennata. Side lõpp.

Naine: Me palvetame. Side lõpp.

Sõber: Palvetame kohe. *[Nad põlvitavad kahekesi ja paluvad, et Jumalal aitaks ohutult maanduda ja vigastatud tüdrukku päästa. Enne kui nad tagasi istuma saavad, ragiseb raadio jälle.]*

Piloot: Sierra Delta Alpha kutsub baasi.

Naine: Baas kuuleb.

Piloot: Jumal kuulis kindlasti teie palveid! Ta avas pilved, et ma sain maandumisrada näha. Ma olen maa pea ja ootan patsienti. Palvetage, et Jumal hoiaks ava pilvedes lahti, kuni ma õhku tõusen!

Naine: Me teeme seda, Roger. Ole ettevaatlik.

Jutustaja: Need on ärevad hetked, kui piloodi naine ja sõber ootavad teateid.

Piloot: Sierra Delta Alpha kutsub baasi.

Naine: Siin baas. Kas sa oled õhus, Roger?

Piloot: Jah. Ma peaksin maanduma 30 minuti pärast. Palun kutsuge kiirabi ja laske sel oodata. Tüdrukul on operatsiooni vaja.

Naine: Teeme nii. Tänan, Roger! *[Naine võtab telefoni ja helistab kiirabisse.]*

Jutustaja: Elude päästmine, pastorite, õpetajate ja tervishoiutöötajate transportimine küladesse on adventlennuteenistuse pilootide ühe päeva töö. Aga kui lennuk on pandud hoolduse või erakorralise remondi tõttu seisma, ei saa see teenindada inimesi, kes sellele loodavad. Pastorid ei saa koguduseliikmeid külastada, õed ei saa õpetada tervishoidu ja haiguste ennetamist ning nii jäävad paljude külaelanike vajadused rahuldamata. Adventlennuteenistuse ainus lennuk oli rohkem kui aasta rivist väljas. Kui paljud inimesed ootasid pastorilt elusõnu? Kui paljud surid korraliku meditsiinilise abi puudumisel?

Teie selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustel on tohutusuur ülesanne. Fidzil Suvas õppivatel adventtudengitel on vaja kirikut ja Paapua Uus-Guineas on hädasti uut lennukit vaja. Lõuna Vaikse Ookeani Divisjon on eraldanud suure iga-aastase annetuse lennuki ostmiseks, kuid projekti lõpetamiseks on neil abi vaja.

Need kaks projekti on parimaks näiteks misjonitööst – evangeeliumi kuulutamine pimeduses elavatele inimestele, ükskõik kas nad elavad siis kaugetes Paapua Uus-Guinea mägikülades või käivad Vaikse ookeani lõunapiirkonna kõige kaasaegsemas ülikoolis. Meie võime täna aidata elusid muuta.

[Annetus]